PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 2
Лютий
1977

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVIII. ЛЮТИЙ, 1977 Ч. 2

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 2 FEBRUARY, 1977 VOL. XVIII.

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Л. Українка — До товаришів ... 1
— До потреб єдности громадської думки ... 1
Н. Кібець — До читачів ... 2
І. Ч. Ч. — Сл. п. інж. Катерина Мурашко ... 3
Г. Ващенко — Українська жінка і наше майбутнє ... 5
Ол. Копач — Туга за преображенням ... 8
Н. М. — Золотий годинничок ... 10
Я. Кіналь — Віднайдімо загублене мистецтво-ткацтво 12
Lesya Ukrainka Where are the strings? ... 13
Lesya Ukrainka — Sing, o my song! ... 13
Saskatoon Woman ... 13
Музейні вісті ... 15
Багатокультурність ... 16
Н. Грицина — Черговий пров. з'їзд ... 18
М. Вавринюк — Звіт пров. з'їзду ... 19
Ви належите до Канади ... 21
Квіти незабутнім ... 22
Громадська і родинна хроніка ... 24
Річні звіти відділів ... 29
Домашнє господарство ... 32
Українське вишивка ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Берег улітку Тома Томсона, одного з групи сімох перших канадських малярів. Цю картину і другу — „Лісовий водоспад" закупила Фундація В. Ґарфілда Вестона за $285,000 і подарувала Колекції Макмайкла у Клайнбзурзі. Том Томсон народився в Клермонті, Онт. 1877 р. „Канадська Сцена".

ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні Української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA

9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926—1976-7

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

До потреб єдности громадської думки

Силу кожної організації цементує ясна ціль, певна мета до якої дана організація прямує, тобто її чітко означене кредо.

Силу кожної організації становить і те, коли її члени остільки інтелігентні, виховані, здсципліновані, які з переконанням та послідовністю виконують певні функції, які до них належать. Вони вміють думати, уміють бути льояльні своєму проводові, уміють в разі потреби стати в обороні своєї думки чи своєї організації в цілому. Тоді з такою організацією числяться інші, шанують її за самостійність, незалежність і творчу громадську працю.

Живемо серед широкого світу, в країні не тільки різних національних культур, але й різних форм громадського життя. Трудно було б уявити собі сьогодні інтелігентну людину, яка б ходила одинцем, яка б нікуди не належала, яка б крім особистих інтересів нічим не цікавилась. І навіть ці існуючі в країнах вільного світу організації не рівні одні одним, бо є чисто професійні організації, є клюби для розваг, є добродійні, є культурні, є мистецькі й багато інших. Але є також організації, які побудовані на світлих ідеалах, яких програма охоплює широкі ділянки діяльности. І з-поміж різних організацій виділюються своєю формою організації суспільно-громадські, а в нашім випадку це будуть організації українські і чи то буде в Канаді, чи в ЗСА чи деінде поза межами України творять своєрідну форму громадського життя, основаного на службі ідеалів свого народу.

На одній конференції Багатокультурности в Оттаві, яка була скликана заходами федерального уряду Канади минулого року, на якій обговорювано і дискутовано питання мов етнічних груп у Канаді, одна з предсідниць нарад прихильно висловилась про те, що українці в Канаді спеціяльно змагаються за життя і розвій своєї мови та культури тому, що їх мова в окупованій Україні є упосліджена і загрожена.

Українці в Канаді вважаються одною з з найсильніших активних етнічних груп і українські організації мають перед собою велику майбутність і лише від них самих залежить чи та майбутність буде більш чи менш блискуча.

Зупинившись конкретно над одною з заслужених українських організацій в Канаді — Союзу Українців Самостійників, а в тім і Союзу Українок Канади — не можемо не завважити того, що останніми роками все більш почала була з'являтись якась хвороблива погоня за "новим": "І програма праці стара і способи її перестаріли і статут потребує додатків". Кілька років тривала ця погоня за новим. І ось ця манія пошуків за новим проминула, але висувається інша теорія - "статистика", мовляв, скільки то нас українців залишилось ще вірними своєму народові, який процент нас уже загубився по чужих дорогах, а скільки то ще часу треба, щоб по нас і сліду не лишилось... І це не лише думки десь із-за плота, але виходимо з ними і на підмостки та проголошуємо їх на наших з'їздах. Та ще не кінець, бо закрадаються вони на сторінки нашої власної преси і ми приймаємо їх за добру монету. І замість пообрювати такі думки, вважаючи їх ворожими нашому

Леся Українка

ДО ТОВАРИШІВ

О, не забуду я тих днів на чужині,
Чужої й рідної для мене хати,
Де часто так приходилось мені
Пекучу, гірку правду вислухати.
Уперше там мені суворії питання
Перед очима стали без покрас;
Ті люди, що весь вік несли тяжке завдання
Казали: "Годі нам, тепер черга на вас,
На вас, робітники незнані молодії...
Та тільки хто ви, де? Подайте голос нам.
Невже ті голоси несміливі, слабкії
Квиління немовлят—належать справді [вам?
Невже на всі великії події,
На все у вас одна відповідь є —
Мовчання, сльози та дитячі мрії?
Більш ні нащо вам сили не стає?
Невже се так? "Я мовчки все приймала;
Чим мала я розбить докори ці?
Мов на позорищі прикута я стояла,
І краска сорому горіла на лиці...
Що ж, браття, мовчите? Чи втішені собою
Що вже й докори ці вас не проймуть?
Чи так задавлені неволею, журбою?
Чи, може, маєте якусь яснішу путь.
Подаймо їм великую розвагу,
Скажім і докажім, що ми бійці сами;
А ні, то треба мать хоч ту сумну одвагу —
Сказать старим бійцям: не ждіть, не [прийдем ми.

громадському життю, ми, або мовчки сприймаємо їх або погоджуємось із всіма доказами їх "дослідників", щоб, борони Боже, не образити доповідача. Хочемо вірити, що і ця манія смертельних вироків нашому життю промине і що сіячі її знайдуть своє місце, а ті, що падають жертвою різних статистів, скоро струснуть із себе ці враження та зуміють виявити силу льояльности і світлій меті своєї організації. Ті, що "плачуть", хай утруть свої сльози, бо може вам коли доводилось чути про крокодилячі сльози? Їх проливають не наші приятелі.

Недавно, промовляючи на ювілеї відділу ім. Марії Макович в Канорі, Саск., пані Анеля Стратійчук, між іншим, сказала таке: "Ми почали наше товариство 1926 року з 12 членками, а сьогодні, у 50 років нашої діяльности, наше товариство начислює 135 членок". Хай ці цифри говорять самі за себе.

І сила Союзу Українок Канади, як одної з українських організацій в Канаді, полягає не в тім, що її цінять за фінансові постачання громадам (так висловився недавно один доповідач на однім з'їзді у Вінніпегу), але сила її полягає в тім, що вона високо держить прапор вірности ідеалом своєї ідеології, ідеалом збереження свого українства і ідеалом своєї самостійности та ідеалом служби своєму народові.

Хай ніхто з нас не забуває того народнього прислів'я, що "Козацькому роду нема переводу", а Шевченкового — Борітеся - поборете, вам Бог помагає.

До Дорогих Читачів і Редактора журналу „Промінь"

Відгомоніла осінь, лишивши нам на пам'ять усе багатство, всі щедроти дарунків землі, увесь розмай своєї палітри. Наче злинало на яскравому сонці небо, зовсім низько спускаються важкі хмари, рясні дощі змили останнє вбрання природи. Відкрилася долина, вільно гуляють по ній вітри, падають морози. І од тих морозів, які беруться все сильніше у довгі зимові ночі, земля поволі засинає, стає як грудка. Бо ж недаремно — грудень!

Одвічна круговерть природи. Мудра, закономірна і життєствердна. Та не треба бути поетом чи філософом, щоб за цим зимовим спокоєм потрібним природі, як сон — людині, вгадати, чи то зримо уявити, і весняне майбутнє пробудження, і щедрий цвіт, і ясне сонце у бездонній блакиті. Осінь підбиває підсумок, але й покладає початок далекої поки що весни.

Незадовго привітаємо ми з вами 1977 рік, віддаючи подяку року минулому, сімдесят шостому. Вітаючи один одного з роком Новим ми вкладаємо у ці побажання все найзаповітніше, все найдорожче. Підсумуймо, дорогі читачі, що ми зробили доброго, цінного для своїх ближніх тут і там в Україні, чи дали напитися спраглому, нагодували голодного, чи приховали зелений доляр для своїх потреб забувши про братів і сестер, чи підтримали українську організацію, посилали діточок до української школи, чи були байдужими до всіх закликів забуваючи, що ворог зараз, як ніколи, намагається зруйнувати всі наші надбання так тяжко набуті.

Мільйони рук творять наше життя. Ми вправі пишатися тим, що зроблено спільними зусиллями, бо в цих звершеннях є частка праці кожного з нас, то ж готуймося до нового НАРОДЖЕННЯ.

Отже з НОВИМ РОКОМ! З НАСТУПНИМ СІМДЕСЯТ СЬОМИМ!

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Мінн.
Грудень, 1976 р.

ПРО КНИЖКИ

(К.С.) — У наші дні, коли з молоді роблять кумира і усе старе, будь воно авто, хата, чи навіть людина, можна викинути, добре натрапити на протилежний погляд. Саме такий погляд висловлює Джон Макліш у книжці "Улліссовий дорослий: творчість у середні і пізніші роки життя". Макліш твердить, що наше суспільство поповнює злочин, коли воно позбувається не тільки матеріяльних предметів, але й людей. Старші люди, які набрали досвіду й знання, мають особливий нахил до творчої роботи, якщо вони мають правильне наставлення. Як приклади він наводить творчість людей, яким 80 а то й 90 років, між ними Шов, Рассел, А. Джексон і Стравінський. "Улліссовий дорослий" появився у видавництві Макграв - Гілл Раєрсон і коштує 12.50.

СЛ. П. ІНЖ. КАТЕРИНА МУРАШКО

6-го жовтня 1976 р. несподівано, в наслідок короткої серцевої недуги відійшла у вічність сл. п. інж. Катерина Мурашко з дому Довнар-Левицька. Покійна була дочкою інж. Пилипа Довнар - Левицького та його дружини Олександри. Народилася у Винниці на Поділлі 4-го грудня 1903 р. (ст. ст.). На дев'ятнадцятому році життя, втративши своїх батьків та єдину молодшу сестру, виїжджає на еміграцію до Чехословаччини (Прага). Маючи вже закінчену середню освіту в рідній Винниці в Чехословаччині продовжує студії у вищій школі та вступає до Української Господарської Академії в Подєбрадах, Агрономічний Відділ, яку успішно закінчує з дипломом інженера - агронома.

Вихована в традиційно свідомій українській родині в патріотичному дусі, почувається до громадського обов'язку та радо включається в працю для свого народу як на суспільно-громадському, так і релігійному й мистецькому відтинках. Ще під час студій пізнає полковника Української Армії інж. Василя Мурашка, за якого і виходить заміж. По закінченні студій переїздить з чоловіком на Закарпаття, де поринає в активну працю в усіх проявах національного життя нашої еміграції в Чехословаччині. Належить до Жіночої Секції Т-ва "Просвіта" в Ужгороді. Обдарована приємним сопрано вступає до славного відомого Українського Хору "Бандурист" під батутою П. Россіневич - Щуровської, в гастролях якого відвідує усю Чехословаччину, а також і Галичину. В Українській Гімназії в Ужгороді викладає хемію. За ввесь цей дуже активний час свого життя пізнає багато діячів та діячок з різноманітних ділянок багатогранної праці, тоді ще свіжої та багатої на визначні сили нашої еміграції в Чехословаччині, в той час справжньої скарбниці української культури та духовости.

Вже тоді глибоко відчуває чужу недолю й радо спішить з поміччю тим, що її потребують. Особливо бере до серця долю нашої молоді позбавленої опіки старших. По розгромі Карпатської України переноситься з чоловіком до Берліну, де перебуває аж до свого виїзду за океан після Другої світової війни. В Берліні працює в Міжнародньому Червоному Хресті, як уповноважена для справ Східньої Европи. Там же зазнають від неї опіки та нераз живуть у її домі значна кількість українських молодих хлопців та дівчат, яких воєнна завірюха повиривала з рідних сторін. Тоді ж Боже Провидіння віддає під її опіку 17-літню Євгенію Бурда, жертву війни з Холмщини. Від тоді доля лучить їх обох на ціле життя. Обі разом переживали всі труднощі еміграційного життя, як прибрані мама й дочка, протягом 35 літ.

З окупацією Берліну совєтськими військами покійну арештують та конфінують в совєтський концентраційний табір, де вона перемучилася два роки. Лише завдяки інтервенції вдови американського президента Рузвельта безсудно ув'язнену покійну випускають на волю. Втративши в той час чоловіка, покійна старається виїхати якнайскоріше з роздробленої Німеччини із страху перед новими переслідуваннями. При кінці 1951 року за допомогою ІРО виїжджає до Параґваю, звідкіля по довгих стараннях перебирається до Аргентини — завдячуючи це в першій мірі одній родині, батько якої в свій час одержав опіку від покійної в Берліні перед своїм виїздом до Аргентини.

В нових обставинах на аргентинській землі покійна не забуває свого обов'язку супроти рідного народу і чим тільки може старається долучитися до патріотичного життя нашої місцевої спільноти. З самого початку вступає до Братства Св. Покрови УАПЦ в Буенос Айресі. Згодом вступає до Союзу Українок Аргентини, де докладає всіх зусиль над розбудо-

ВКОРОТЦІ

На Всеканадському З'їзді Об'єднання Товариств Сприяння Української Національної Ради головою обрано д-р Ганну Янішевську, відому зі своєї активности в громадському житті, особливо в кругах Союзу Українок Канади.

З'їзд Т-ва Сприяння УНР відбувся в м. Гамільтоні 13 жовтня 1976 р. при участи 67 делегатів — представників від 10 відділів та запрошених гостей.

"ЕТНІК КАЛЕЙДОСКОП КЕНЕДА"

В журналі "Етнік Калейдоскоп Кенеда", який виходить заходами федерального уряду в Оттаві, в ч. з 1 січня ц. р., між різними новинками поміщено новинку про Емілію Остапчук з Ричмонду, Б. К., яка одержала при кінці ц. р. Орден Канади. Подано тут також прізвища інших українців, які досі одержали Орден Канади, це: д-р А. Кушнір, меєр Степан Дзюба, співачка Джулієт Кісик - Кавасі, свящ. Методій Козак і художник Василь Курелек.

Пані Йоганна Михайленко з Саскатуну недавно закінчила п'ятирічну добровольчу працю в "Стендардс Кавнсил оф Кенеда", куди була назначена федеральним урядом з Департаменту Індустрії і Комерції.

Номінацію пані Михайленко на цю гонорову позицію було зроблено з рамени Федерації Університетських Жінок Канади на підставі її довголітньої праці в Організації Канадських Консументів.

Пані Михайленко відома також із своєї активности серед провідних жінок Союзу Українок Канади та інших канадських організацій.

вою суспільної опіки, головно в користь наших самотніх емігрантів старшого віку. Завжди вірна своїй девізі "Поміч ближньому — служба Богові" розвиває суспільну опіку при СУА до такого стану, що ця суспільна опіка осягає можливості сповняти свої завдання. За це все покійна здобула признання нашої спільноти як в Аргентині, так і поза її межами. Входить також у склад Української Центральної Репрезентації в Аргентині, де віддається своїй обраній ділянці "Поміч ближньому — служба Богові". Належить також і до Управи Комітету Будови Пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі, значно спричинившись до успішнього реалізування цього епохального чину нашої спільноти.

Покійна, будучи людиною дуже чутливої та шляхетної вдачі, мала тверду волю й почуття невідкличного обов'язку бути послідовною в своїх кроках та отверто й відважно змагати до осягнення призначених їй цілей. В рядах Союзу Українок Аргентини здобула собі загальне признання і пошану та судилося покійній на пості голови цієї Установи й покінчити своє життя. До останку своїх днів належала також до Української Центральної Репрезентації та була секретаркою Будівельного Комітету власного Храму Братства Св. Покрови УАПЦ в Буенос Айресі, на якому пості багато спричинилася для пропагування завдання Комітету, головно між нашими братами в Канаді та ЗСА.

Була примірною християнкою і на день перед смертю заявила, що почувала себе дуже легко і спокійно, бо простила всім всі прикрості, яких зазнала на своєму страдницькому житті.

Покійну поховано на Англійському Цвинтарі в Буенос Айресі. Заупокійні служби Божі та похорон відправив о. Степан Сергійчук. Над гробом прощальне слово виголосив голова Укр. Центральної Репрезентації п. Василь Косюк та від Союзу Українок Аргентини п. інж. Ольга Бундура. *І. Ч. Ч.*

Проф. Г. Ващенко

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА І НАШЕ МАЙБУТНЄ

"Скрізь, де жінки користуються пошаною, боги задоволені, а коли їх ображають, то даремне всяке благочестя".
"Батько стоїть вище сотні вчителів, мати стоїть вище тисячі батьків".
(Закони Ману)

Дев'ятнадцяте століття поставило перед європейськими народами проблему жінки. У розв'язанні цієї проблеми визначились дві течії: права і ліва.

Праві, представники яких були переважно німецькі громадські й політичні діячі, обстоювали погляд, що призначення жінки обмежується трьома к: кірхе, кіндер і кюхе. Ліві, найяскравішими представниками яких були комуністи, поставили собі, як завдання, боротись за повну емансипацію жінки, щоб зрівняти її в правах і обов'язках з мужчиною.

Для всіх зрозуміла крайня реакційність першого погляду, бо реалізація його звузила б до останньої міри духовне життя жінки і позбавила б її можливости не тільки брати участь в громадському житті, а навіть розумно виховувати своїх дітей. Саме життя довело абсурдність такого погляду. Не зважаючи на те, що він властивий націонал-соціялістичній системі, гітлерівське керівництво Німеччини примушене було не лише притягти жінку до участи в державному житті, але й до військової служби. Тому цей погляд ледве чи знайде тепер оборонців серед значної частини сучасної інтеліґенції.

Зате багато прибічників має другий погляд, особливо серед жіноцтва. Здавалось би, що проти нього не може бути ніяких заперечень. Та заперечила проти нього сама дійсність.

Ідея повної рівности в правах і обов'язках між чоловіком і жінкою цілком реалізована в СССР. А які від цього наслідки? Обтяження жінки непосильною працею, що виснажує її здоров'я й тяжко відбивається на молодому поколінні, розвал родини й ненормальні умови розвитку та виховання дітей, зниження морального рівня суспільства.

Отже, вірне розв'язання проблеми полягає не в тому, щоб зрівняти жінку й чоловіка в правах і обов'язках, а щоб створити такі умови життя, що при них жінка, з одного боку, жила б повноцінним особистим і громадським життям, а з другого, виконувала якнайкраще своє основне призначення — бути матір'ю й першою виховницею своїх дітей та добрим генієм родини.

Родина є основна клітина суспільства. Коли родина здорова, здорове й суспільство. Навпаки, розклад родини призводить і до розкладу суспільства. А що жінка є носій здоров'я й моралі родини, то від неї, кінець-кінцем, залежить стан суспільства. Це давно вже зрозуміли мудрі люди, як показують наведені в епіграфі закони Ману. Це стверджує й історія людства.

Найміцнішими були ті народи, у яких високо стояло жіноцтво. Прикладом цього особливо можуть бути старовинні римляни. Вони поважали своїх матрон, бо матрони справді заслуговували на пошану. Із покоління в покоління у римлян переходило ім'я Лукреції, що не могла знести безчестя й позбавила себе життя. За те, коли місце лукрецій посіли месаліни, римляни почали швидко розкладатись, і Рим швидко крокує до загибелі, від якої врятувало його лише християнство. І врятувало саме тому, що принесло світові високу мораль взагалі і мораль родинного життя зокрема.

Другим прикладом, що ілюструє велику ролю жінки в розвиткові суспільства, може бути історія Франції. У старовинних галів, предків сучасних французів, дівчата й жінки користувались великою свободою, а разом з тим були чесними й вірними в коханні та в родинному житті. Дуже яскравим прикладом цього можуть бути перекази про прекрасну Камму, що містяться в книзі Плутарха "Про чесноти жінок".

Чоловіка Камми вбив інший закоханий в неї вояка. Вбивця, могутній вождь, схиляв на свій бік батьків Камми, щоб вони згодились віддати за нього дочку-вдову. Ніби не заперечувала проти цього й сама Камма. В день весілля вона бере золотий келех, робить розліяння над ним своїй богині, п'є перша і потім передає келех молодому. Той випиває його до дна. Камма видає крик радости: "Будь свідком, непорочна богине, що я не хотіла пережить мого дорогого Пината і тільки чекала цього дня. Я помстилась за нього. Я йду до нього. А ти скажи своїм людям, щоб готува-

ли тобі труну. Це ліжко я призначила тобі замість шлюбного!"

Отже, поки у Франції серед жіноцтва панував дух Камми і Жанни д'Арк, вона квітла і розвивалась. А коли французька жінка почала відходити від цього духу, починається й розклад французького суспільства, а поряд з тим і поступове політичне падіння Франції. Одною з великих загроз сучасної Франції є швидке виродження населення. Основна причина цього: зниження морального рівня французького жіноцтва. Ці міркування й факти викликають у нас питання: що являє собою сучасна українська жінка, і яке, в зв'язку з цим, може бути наше майбутнє?

**
*

Українська жінка має дуже добру спадщину як з боку фізичної конституції, так і психічних властивостей. Привабливість і краса типової української жінки здавна вже відома серед чужинців. В 15 - 17 столітті, за часів татарських наскоків на Україну, наші бранки на східніх невільничих ринках цінувались вище за бранок інших народів. В 19 столітті відомий французький географ Елізе Реклю з великою похвалою висловлюється про українську жінку, підкреслюючи її стрункість і граціозність ходи.

Але особливо багаті скарби українська жінка одержала від предків в галузі духовій.

Як відомо, в Україні люди давно вже займаються хліборобством. Відомо також, що в доісторичні части в родинному житті наших предків панував матріярхат, поєднаний з моногамією. Мирні хліборобські заняття сприяли лагідності вдачі українців і загальній інтелігентності їх, бо доісторичний хлібороб мав більше можливости, ніж пастух або мисливець, задумуватись над таємницями природи й людського життя. З цим пов'язана також певна глибина й багатство емоцій, особливо емоцій естетичних і емоцій кохання. В свою чергу лагідність вдачі і мирний характер життя, природня інтелігентність і тонкість емоцій благодійно вплинула на форми одруження. У багатьох народів в доісторичні часи, особливо у мисливців і пастухів, формою одруження було "умикання" дівчат або купівля їх, що потім у східніх народів перейшла і в історичні часи. Зрозуміло, що вкрадена або куплена жінка тільки в дуже рідких випадках могла стати справжньою дружиною чоловіка. Вона була лише його рабою.

На Україні молоді люди, як правило, одружувались за взаємною згодою. В основі одруження лежало почуття симпатії й кохання. Коли ж до того ще взяти до уваги порівняльно вищу інтелігентність українця, то стане ясним, що родинне життя на Україні мало в собі багато високих духовних елементів, а не зводилось лише до моментів фізіологічних і здобування засобів до існування.

Та цього мало. В доісторичний період, коли у нас існував матріярхат, головну ролю в родині мала жінка, а не чоловік. Звідси — свідомість своєї гідности, духовний аристократизм. Українська жінка, господиня в своєму домі, не могла терпіти поряд з собою іншої жінки-господині, і тому у нас існувала моногамія.

До цього ще треба додати властивості темпераменту української жінки, що сприяли розвиткові у неї свідомости власної гідности. Типова українка має з природи холерико-сангвінічний темперамент. Він, як відомо, характеризується ш в и д к и м и темпами процесів сприймання й реакції на них, а також великою енергійністю, що іноді має характер аґресивности.

Тому типова українська жінка — весела й жвава. Вона завше в рухові, дуже працьовита й балакуча, має нахил до командування, не терпить образи. В українській родині енергійна жінка часто верховодить чоловіком, що, між іншим, в дуже комічній формі подано в пісні "Била жінка мужика, пішла позивати".

Все це, взяте разом, сприяло високій моралі українців, особливо в галузі статевих відношень. Високий стиль кохання, перевага в ньому елементів духовних над фізіологічними, духовний аристократизм, сприяли стриманості у статевих відношеннях. Віками вироблялись високі моральні норми, за дотримуванням яких ретельно стежило суспільство. Характерно, що серед українців зовсім не було "снохатства" (статеве життя свекора з невістками), що було дуже довгий час поширене серед селянства на Московщині.

Так само наше суспільство вже здавна суворо засуджувало дівчат, що згубляли свою дівочу честь, і жінок, що зраджували чоловіків.

І поряд з тим українська жінка не була затворницею, духовний обрій якої обмежувався б виключно рамками родини й хатнього господарства. Вона могла брати участь і

в громадському житті, як св. княгиня Ольга, навіть стояти на чолі держави.

Отже давно вже створився такий тип української жінки: вроджена інтеліґентність, здібність до тонких і глибоких переживань, лагідність вдачі і ніжність, сполучена з свідомістю своєї гідности, своєрідний духовний аристократизм, жвавість та енергійність вдачі, велика рухливість і працездатність, розвинений естетизм в побуті й одежі, любов до природи й розуміння її красот, високі творчі здібности в галузі мистецтва (пісня, вишивки і т. ін.), шанування своєї дівочої чести, вірність у коханні й родинному житті, самовіддана любов до дітей, ширина духовних інтересів, що не дає замкнутися в межах особистого й виключно родинного життя. Ці риси відбились і в нашій художній творчості, в першу чергу в письменстві й народній пісні. Який прекрасний, наприклад, образ Ярославни в "Слові о полку Ігоревім". Рідко в літературі інших народів можна зустрінути такий образ Пенелопи, вірної дружини Одісея. Але якою холодною здається вона в порівнянні з ніжною Ярославною, що на мурах Путивля тужить за своїм чоловіком, що хотіла б зозулею полетіти до нього, і звертається з мольбою до сонця й вітрів, до всієї природи, щоб вони повернули їй милого.

А чи найдете ви в творах інших народів такий зворушливий образ матері, як в українській народній пісні "Ой, зацвіла червона калина". Нещаслива доля судила молодій жінці жити з чоловіком-п'яницею. Вона жаліється на нього своїй старій матері:

"День і ніч він п'є,
А як прийде із корчми додому,
Мене молоду б'є"...

При тому вона попереджує матір:

"Потихесеньку, помалесеньку,
Моя матінко, йди.
Спить п'яниця в рубленій коморі,
Гляди ж, його не збуди".

На це мати каже дочці:

"Ой нехай він спить,
Щоб вже не встав,
Щоб твоєї бідної голівоньки
Вже не клопотав".

Але дочка відповідає матері:

"Ой не клени, моя рідна мати,
П'яниці мого.
Єсть у мене діточки маленькі,
Горе буде без нього".

Яка глибока свідомість своїх материнських обов'язків і яка велика жертвенна любов до дітей.

Такий же мотив звучить і в пісні "Ой зацвіла рожа, білий цвіт".

Тому не дивно, що наш нарід так глибоко шанує матір.

Ця любов до матері відбита в багатьох українських піснях. Особливо глибоко відчувається вона в розлуці. Дочка, видана заміж, нудьгує за батьками:

Ой попливи, утко,
Проти води хутко
Та й накажи матусеньці,
Що я умру тутки.
Утоньки немає,
Матусі не буде, —
Десь про мене молодую
Навіки забули.

Любов до матері в розлуці підноситься до обожання:

Мати, наша мати,
Та де ж нам тебе взяти?
Маляра найняти
Та матір змалювати.
Та поставлю матір
На божницю в хаті,
На божницю гляну,
Та матір спом'яну.

Тому зневага матері або батька — тяжкий гріх, що дорівнюється смертному гріхові. В одній щедрівці співається, що Мати Божа не випустила з пекла душі, яка "матір і батька налаяла, — не налаяла, а тільки подумала". Художня творчість відбиває світогляд народу і зокрема його ідеали. Але разом з тим вона відбиває й живу дійсність.

„Життя і Школа"

(докінчення буде)

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу мого дорогого брата Івана Цибака, який відійшов від нас 13 грудня 1976 року, в його пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійному Іванові Вічна пам'ять.

Сестра Марія і шваґер Дмитро Митран, Келовна

Туга за переображенням

Над світом панує закон вогню, закон любови, за світоглядом Олеся Бердника. Цей закон веде тих, що шукають шляхів з безвиході, тих, що долають ґрати, тих, що позбавлені страху, веде в ясне переображення.

Закон вогню, закон кохання,
Пали мене, карай мене!
Веди крізь громи і повстання
У преображення ясне!

(Олесь Бердник)

Туга за переображенням — це новий дух людства на нашій плянеті, хоч саме зерно переображення прастаринне, збережене в Упанішадах, святих книгах Індії, в Авестах, святих книгах Ірану, в Святому Письмі Нового Завіту.

З туги за переображенням гіндуська філософія ставить питання "ХТО Я"?, і в писаннях найкращих мудрців і діячів нашого століття (М. К. Ґанді, С. Радгакрішнан, Рабіндрант Таґоре, Срі Авробіндо, Яваргалал Неру) відкриває і закріплює своє "Я" індивідуальне і національне "Я" цілої Індії. В минулому столітті в Европі родяться нові ідеї ібермєнша і супермена. По ІІ-ій світовій війні німці пишуть того рода книжки як *Іх Бін* (Я є) шукаючи та стверджуючи своє національне "Я". Туга за переображенням являлась у різних часах у всіх геніїв. Тарас Шевченко накликував стати людьми, а для себе просив в Бога полум'яного слова. Ще перед ним Г. Сковорода вчив про самопізнання і закріплення свого духового "Я", бо тільки дух животворить. Плотін, філософ - неоплатоніст вказував на те, що людина живе на землі, але в світі духа. Над західним світом, над світом християнства дотепер ясніє євангельський образ Переображення Ісуса Христа, але сама свідомість переображення ще не дійшла до людей, не стала їхньою конечною потребою. Ще людина духово не багато піднеслася. Поети це відчувають і Олесь Бердник пригадує:

Ми не діти землі
Ми посланці небес,

що в мандрівці по Землі призабули своє походження з "ясного Безмежжя", забули про велич Вітчизни, її красу і тепер немов Ґулівер у ліліпутів зв'язані ми нитками матеріялізму до тривимірної сфери плянети. А люди ж народжені для щастя, для волі. Тож накликує він:

"Умийтеся сонячними променями
і починайте нове життя!
І починайте нове життя у невимірності
[Волі".

Як нагадує цей заклик Шевченкове: "Умийтеся, образ Божий багном не скверніте". Оце умитися—стати чистішими, ліпшими, серцем досконалими і вставати "НИНІ до походу". До якого походу?

На сторінках "Блакитного коваля" розгортається перед нашими очима космічна картина боротьби Білого і Чорного.

"Хто кого здола?
Чорний білого розітне шаблею страшною?
Білий — чорного?"

Стугонять литаври в просторах неба. Темрява. Могутній образ двобою — це так добре знаний ідеобраз з давньої української мітології про Білбога і Чорного, знаний в концепціях Заратустри, в християнських поглядах про боротьбу Добра і Зла в цілому світі, в серцях людей. А що люди? В космічній картині О. Бердника люди "сплять, не чують, не бачать". Тільки Невмируща Мати ронить над ними сльози.

Не можна одначе "мокріти в багні", проходити життя мов тіні. Тож: "Спалахніте серцями, ваших променів ждуть", накликує поет, себто треба переобразитись у світло, в ясність. А це праця, змагання, це труд такий, як у Блакитного коваля:

Я блакитний коваль,
Маю кузню свою.
Не залізо, не сталь —
Власну душу кую...

У воїна перекуватись треба, у воїна, що має "ясність сонця, щирість землі, мужність лева, мудрість дракона", щоб "зло спопеляти, тьму розганяти", за словами поета.

Чому оце така боротьба в космосі?

Оригінальне озмислення причини цієї боротьби проводить поет на основі концепції ґенези світу в старовинних Арийців, з космології наших давніх предків, з космології, що й дотепер з прадавніх часів існує в коляді про сотворення світу про дерево життя, що перейшло з бігом часу в наші писанки, вишив-

ки. Цю концепцію оновлює поет новим елементом — цвіткою, — Серцем - Любов'ю, — що зацвіла на деерві життя. А що підступний дракон захотів нею заволодіти цвітка - серце вибухла полум'ям, розсипалась іскрами в Океані Життя.

"Так порушилась Єдність.
Пливуть іскри в серцях, і шукають дороги
[до рідного дому.
Та дорога — Любов.
Де виникає вона — древній заповіт воскресає:
Скласти з іскор палаюче Серце,
Повернути його — променисто - чудове —
У єдине лоно Життя".

А поки що грізний цей океан життя "на сумній непривітній Землі". Можна в ньому потонути. І тому "Прадавня Мати" накликує:

"Не забудьте про серце.
Лиш по ньому в тумані
Відшукаєте путь".

Високо понад усе підносить поет Серце - Любов. І хоч як воно не дивно спостерігати це по фоні тотальної злоби, ненависти, крови, що саме тепер заливають Україну, то одначе цей погляд має глибоке коріння в духовості України від непам'ятних часів; почерез тисячоліття в старовинних піснях, в святих книгах, у філософії Сковороди, що сказав: "Хіба не любов усе єднає, будує-творить, подібно до того, як ворожість руйнує?", почерез вистраждані поеми Т. Шевченка, аж до поетів шестидесятників. Це зерна любови сіють велетні українські. І. Бердник, побіч воїна, висуває постать сіяча, таке характеристичне зображення нашої духовости в прадавніх, передісторичних часів. Тільки тепер цей сіяч засіває вогняні зерна Любови:

Все перетвориться в попіл,
В хвилі першооснови,
Лише навік немирущі
Зерна Любови . . . "

Любов'ю опромінений образ Прадавньої Матері, безсмертної України. У ній є старинна мудрість, любов і серце. Для Неї іде "Грізний час Дивозмін", а воїни і сіячі, нові переображені покоління ("Народи мені, дівчино, сина").

Магією свого слова веде нас Олесь Бердник у космічні простори сповнені динамікою, кличе нас братів своїх і всіх людей у переображення духове.

Гіндуський мудрець і діяч нашого часу С. Авробіндо каже, що в мистецтві є три елементи: естетичний, інтелектуально-виховний і духовий. Чи не потеверджує це поетична творчість Олеся Бердника красою метафоричних образів, філософською концепцією життя та ідеєю духового переображення?

А великий сучасник згаданого Авробіндо, Магатма Ганді кинув клич в нашому столітті: "поконаймо найсильнішу імперію світу силою духа", що й зреалізувала Індія.

Туга за переображенням пронизує збірку "Блакитний коваль" і хоч поезії визбирані зі всіх прозових творів автора, а звідси їхній неородний характер, вражають вони своєю красою змісту, форми, широкими концепціями, космічними зокрема, та місією переображення людини, надто українця.

Велика заслуга видавництва "Смолоскип", що цю збірку, невеличку зрештою (88 сторінок), зладила в оригінальному оформленні з передмовою та відповідними ілюстраціями Павлокімця і дає в руки українському читачеві.

Олександра Копач

ВІД КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКИХ МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ЦЕСУС

(ІС СКВУ). — Ініціятивний комітет (Комісії Українських Молодечих Організацій) відбув кілька зустрічей із представниками студентства (ЦЕСУС) і організацій: ОДУМ, Пласт і СУМ. У висліді цих зустрічей-нарад відновлено Комісію Українських Молодечих Організацій — КУМО.

Дня 28 жовтня 1976 р. було обрано провід КУМО в складі: А. Кобилецька — голова, С .Якута — заступник голови, О. Загребельна — секретар, Ю. Водославський — член, О. Вовкодав — член, А. Дзюбанівський — член, та один обсерватор із ЦЕСУС.

Сподіваємося, що проводи й членство молодечих організацій зрозуміють потребу і доцільність включитися в заплянувані акції. Це було б виявом солідарности всієї української молоді, не тільки в поодиноких місцях, а всюди, де лише проживає українська спільнота. Спільне зусилля до підготови ширшої акції, буде скріплюючою силою для української молоді.

Золотий годинничок

Було це давно — в роки, коли людина ще студіювала на університеті. Йшли ми якось з колеґою по Водічковій вулиці в Празі. Вулиця рухлива в центрі міста, пару кроків від Вацлавського намєсті (площі). І раптом — на хіднику щось підозріло блищить. Мені, з-за моєї короткозорости здалось, що це ложечка з морозива і я відкинула її ногою. Кажу — "Дивись, почали раптом розкидати по вулицях. Ніколи ж такого і не було". А колеґа нахилився і підняв... маленький, дамський золотий годинничок ще й з сімома бриліянтами! Каже: — "Глянь, що ти знайшла — а ти так зневажливо відкидаєш!" Подивились ми навколо — чи ніхто не шукає. Не побачили нікого. Ну що ж — поклала я його собі в торбинку.

На слідуючий день віднесла його на поліцію у відділ знахідок - загублення. Виповнили там відповідні урядові папери, дали мені посвідку і справа тим часом вичерпалась. Я про це все і забула.

Коли це — аж за два роки, очевидно за певний час, який устійнений законом — приходить повідомлення з поліції: — мовляв, власник не зголосився, приходьте забрати свій годинник. Ну, думаю, треба піти. Це мабуть мені дар від мого Янгола Хоронителя на "чорний день".

На руці я його не носила — не люблю золота. Так що він зі мною в торбинці всюди був...

Скінчила я свою агрономію. Вийшла заміж. Вже і дві донечки у нас. Старшій сім років і кілька днів, а це вже і друге дав Бог точно за сім років після старшої — той самий місяць, та сама дата, навіть і година та сама. Буває, видно в Природі всяко. Випередили ми прем. міністра Трудо — у них же з синами та сама історія вийшла...

Грянула друга світова війна. Гітлеру захотілось верховодити цілим світом. По радіо гучно і бравурно виграють німецькі бойові марші. Напруження в цілій Европі. Серед нашого суспільства — настрій піднявся на "енне" число ступенів, схаменулась і несміливо ще потяглась до сонечка надія, а всі думки, всі помисли в Україні, в Києві... Але чомусь твердим горішком переконання, що Гітлер — програє. Не знаю звідкілля воно у мене взялось, але от знала, що нічого йому не вийде. А тому хотілось якнайшвидше вирватись в Київ, щоб хоч щось встигнути зробити.

І ось нарешті, нарешті настав той час, той день коли людина могла вже вимандрувати — до КИЄВА. Неможливого нема нічого, а дітей лишити не можу. Просто таки не можу. Як же це так їхати до Києва, хоч би і під самий фронт — а дітей лишити на чужині?! Не виходить — їдемо всі. Чоловік був уже у Кракові. А ми троє, отримавши потрібні папери з великим ризиком вирушили спочатку на Львів.

Збиратись довго не було чого: — пелюшки, горщочек, трохи продуктів, які були вже на картки, ще там щось наобхідне. Годинничок, як завше зі мною в торбинці — людина ж бо ніколи не знає, коли і де прийде той "чорний день". Оленка на руках, Орися біля мене — клунки — брат поміг. Мама схвильована (Київ бо ще в руках червоних), але тримається мужньо. Несе квіти. Де їх мама встигла дістати? Це до глибини зворушило.

Ось вже і двірець, поїзд сопе, видихує надмір пари, готується в путь - дорогу. Останні потиски рук, поцілунки, побажання і... поїзд рушає.

Я хочу писати далі про годинник, отож всю нашу відчайдушну, але прекрасну мандрівку в часі другої світової війни в наш прекрасний — в тривозі і надії в той час — Київ — я зараз оминy.

Чорний день таки до нас прийшов. Тоді я була сама з трьома дітьми вже у Львові. Тут нам народився син. Чоловік був тоді десь в невідомому напрямку в Европі. Жити було нелегко. Але ж були ми на Рідній Землі, був це час війни всім однаково тяжкий, був це початок нової трагедії нашого народу. Про власні труднощі не думалось.

Вже настійливо кличе мене до себе в Братіславу сестра чоловіка, вже листовно категорично вимагає чоловік виїздити, вже наближається фронт. Хм — легко сказати — виїздити. Спробуй — при таких обставинах, можливостях, з трьома малими дітьми. А як же не хочеться — знов на чужину... Це ж ціла процедура — вибігати собі дозвіл на виїзд, а і платити ж чимось треба. Чим?! Як?!.. Оце ж, мабуть, і прийшов мій "чорний день". Я згадала про свій маленький золотий годин-

ничок, який у всі ці бурхливі роки скромно лежав на своєму звичному місці в моїй торбинці.

Якимсь чудом я довідалась про одного нашого знайомого, який у той час стояв близько до німецького командування, від якого якраз залежала можливість виїзду на Словаччину. В останню, можна сказати, хвилину я віднесла знайомому свій годинник. Мабуть йому було прикро брати від мене ніби "хабаря", то він дав мені шматок матерії для дітей і ... допоміг мені одержати дозвіл на виїзд.

Вже у Львові було чути канонаду, вже відходили останні потяги для цивільних. Цей раз ми збирались не довго. На поїзд ми встигли — відходив останній. І — потяглися ми знов на чужину ...

І так — маленький дамський золотий годинничок, необережно загублений в Празі на рухливій, близько до центру Вацлавського намєсті, вулиці, спричинився до позитивної розв'язки немаловажної справи. Дав можливість вивезти дітей і врятувати їх.

Ми знов на Заході. Далеко від рідного Києва. Поза засягом большевицьких знущань-страхіть. "Благоденствуємо" ...

Але — не на даремно побували на Рідних Землях наші Похідні Групи. В той, тепер далекий час, повний вщерть кипучої боротьби з величезними, незаступимими втратами, але і вагомими наслідками.

Минув ще один етап завзятої боротьби за нашу ВОЛЮ. Передостанній етап.

Н. М.

КАНАДА ПОШИРЮЄ КОЛЕКЦІЮ ГРАВЮР

Державна ґалерія в Оттаві недавно придбала 350 гравюр, між ними праці Дрюерера, Ґойа, Ґеріко, Бекмана, Делакруа і Мане. Куратор гравюр, Дуґлас Друїк, каже, що колекція ґалерії тепер нараховує п'ять тисяч офорт, дереворитів і літографій. Це найбільша колекція в Канаді, але у світовому маштабі вона скромна. Державна ґалерія, каже Друїк, ніколи не матиме колекції, яка дорівнюватиме шириною і глибиною колекції Ермітажу в Ленінграді, але Канада збирається укласти солідну колекцію. Ціни останнього закупу не опубліковано, але ґалерія видає щороку яких п'ять мільйонів долярів на закупи.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ
у Гефорд, Саск.

з нагоди 50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ, ПРОВІНЦІЙНІ ЕКЗЕКУТИВИ, РЕДАКЦІЮ „ПРОМЕНЯ", ПРОВІД І ЧЛЕНСТВО У ВІДДІЛАХ.

Оля Сметанюк, голова
Стефанія Гавриш, секретарка

ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ У ВАСЕТНА, АЛБЕРТА

з нагоди Ювілею 50-піття
Союзу Українок Канади

щиро вітає Центральну управу, редакцію „Променя", Провінційні екзекутиви та всіх членок в Союзі Українок.

Низький поклін основоположницям і піонеркам. Хай їх народня праця буде фундаментом та заохотою в наше краще майбутнє.

Марія Рогожа голова
Євгенія Лехкодух секретарка

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. СВ. ОЛЬГИ
в Толстой, Ман.

засилають найщиріший привіт Централі і всьому членству Союзу Українок Канади з нагоди 50-ліття нашої організації. Висловлюємо признання за всежертвенну і невтомну працю в розбудові українського громадського життя в Канаді для добра рідної Церкви й українського народу.

Бажаємо дальших успіхів.

Клавдія Долинчук голова
Анна Шидловська, секр.

Пані Емілія Табашнюк, теперішня голова пров. екзекутиви Союзу Українок на Саскачеван обрана головою З'їздового Комітету Ювілейного З'їзду складових організацій СУС в Саскатуні, який відбудеться в днях 18—21 серпня 1977. Наради представників центральних установ відбулись 1 грудня 1976 р. в Саскатуні.

Віднайдімо загублене мистецтво-ткацтво

Українська жінка на еміграції має досить сприятливі умовини, щоб плекати українське народнє мистецтво. І з радістю можемо ствердити, що це вона робить. Велика кількість жіноцтва вишиває, пише писанки, розмальовує порцеляну, чи фаянс та деколи робить кераміку. Українські жіночі товариства пособляють цій творчості — улаштовуючи різного роду виставки, які є часто доступні для загальної канадійські чи американської публіки; молодь у виховних організаціях вчиться вишивати чи писати писанки. Все це є дуже відрадне, якщо порівняємо занепад українського мистецтва в Україні через це, що індивідуальної творчості там майже немає, а все є охоплене артілями та художними заводами. Українська жінка в Україні лише з трудом може роздобути матеріяли потрібні їй для вишивання, тканння чи малювання, щоб могти користуватись ними самою дома.

Відрадним явищем є теж це, що українські установи поклали собі за завдання збірати та піклуватись зразками народнього мистецтва; постають музеї і ґалерії. Охочі до плекання народнього мистецтва мають можливість досліджування чистих зразків народньої ноші, килиму, писанки. Видаються альбоми вишивок, поширюються картки з писанками, а вишивані вечерниці є атракцією, щоб показати вишивку пристосовану для одягу вечірнього, чи і щоденного.

Одного, чого не можемо помітити на цьому рухливому відтинкові плекання народнього мистецтва — це є ткацтво.

В американському середовищі майже в кожному районі є ґуртки, що займаються ткацтвом. Є окремі журнали присвячені для розвитку цього роду прикладного мистецтва, є курси і конкурси та виставки. Доходиться до нових способів ткацтва без ткацького станка, бо пропагується ткацтво примітивних племен — індіянів, які роблять собі примітивні улаштування — розіпнуті на галузі дерева, або побудованих з два на чотири кусках дошки, чи примітивних жмутів ниток, які стають основою, щоб в'язати пояси чи різного роду плетінки.

Чомусь це мистецтво ще не захопило української жінки, хоч роблять це литовки, польки і ін. та їхні вироби можна подибати в подарункових загальних чи польських крамницях. Не думаю, що треба переконувати українську жінку, яким основним прикладним мистецтвом було для українського народу ткацтво. Мабуть немає нікого, щоб не любувався правдивим льняним чи конопляним полотном, крайкою-поясом, килимом чи чудовою українською плахтою, яка є подекуди в музеях, а частіше прикриває якусь скриню чи фортепян в домах "новоприбулих". Одначе ніде не подибується конкурсів тканих виробів (як конкурси вишивок чи писанок) хоч поле до індивідуальної творчості в цьому напрямі є неймовірно велике, а вклад часу в порінянні з вишиванням багато менший. Очевидно, що закупно (одноразове) хоч би маленького ткацького танку вимагає деякого вкладу гроша (часом навіть невеликого), але продуктивність праці і без порівняння швидша, а як іде про красу — вона більше оригінальна, бо надається до індивідуального примінення узору та краски (що при вишивці звичайно є повторюванням). Є велика кількість підручників, які можуть позаочно навчити охочих познайомитись із складом ткацького станка з наряджением його, а пізніше і самим процесом і технікою ткацтва. В книжках і журналах найдеться повно матеріялу, який є підхожий до наших народніх традиційних узорів і безчисленні можливості до його примінення. Спеціяльні установи висилають каталоги з різними приборами, а ще окремі дають зразки ниток, які звичайно є багато дешевші ніж волічки і нитки до вишивання. Тож при музеях, які збірають зразки народнього мистецтва могли б організуватись жінки, які хотіли б досліджувати і розвивати цю занедбану галузь народнього мистецтва, а поле до праці є незвичайно велике, включаючи прядіння, колірування вовни природніми засобами та самі величезні можливості ткацтва чи килимарства, яке входить теж в цю галузь.

Треба здати собі справу, що індивідуальне ткацтво в Україні завмерло, що ми маємо велику культурну традицію на цьому полі, що інші народи розвиваються в цьому напрямі і що нема ніякої причини в цьому чому б наші такі працьовиті, такі з витонченим мистецьким почуттям молоді українські жінки не мали б розвивати цієї такої чудової ділянки нашого прикладного мистецтва, яким є ткацтво.

Я. Кіналь

TWO POEMS BY LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy

WHERE ARE THE STRINGS?

Where are the strings, where is the mighty voice,
  Where is the strong and winged word,
To sing of all these evil days — a cry
  By which both joy and grief are stirred?

To carry what's immured in prison walls
  Far off into the spacious plains?
To translate into human speech the song
  Which clanks from fetters and from chains?

With endless fires to warn posterity,
  Great Dante's Hell is still aflame;
A hell far worse burns in our native land,
  Why can we not a Dante name?

Jerusalem had once her Jeremy,
  Who in the deserts cried aloud;
Why have we not a Jeremy to speak
  Of our lost freedom, ravished, cowed?

O lightning, sister of the thunderbolt!
  Where art thou? Break this evil spell!
Let us speak out and thunders prophesy,
  As clouds in spring the storms foretell.

SING, O MY SONG!

Long has my song been held captive in silence,
Like bird in a cage shut away from its flight,
Long is it since it expanded its pinions,
In bondage to sorrow, to grief's bitter blight.

Now is the time, O my song, to go roaming,
To try out by wings torn and ragged by pain.
Now is the time, O my song, to seek freedom,
To hark how the winds freely sport o'er the main.

Roll, O my song, like the swift-ranging billow,
Which never demands where its course it shall trace.
Fly, O my song, like the swift-flying seagull,
Which never is daunted by ocean's wild space.

Sing then, my song, like the winds freely blowing,
And roar like the billow roars back at the sky!
Have not a care that the winds leave no echo,
And but for a moment the wave charms the eye.

A SASKATOON WOMAN

Johanna Michalenko of Saskatoon recently completed five years on the Standards Council of Canada, a federal government appointment of the Department of Industry and Commerce.

The Standards Council, created by an act of parliament in 1970, is the national co-ordinating body for all standardization in Canada and is concerned with voluntary standardization as a means of advancing the national economy, benefiting the health, safety and welfare of the public, assisting and protecting the consumer, facilitating domestic and international trade and furthering international co-operation in the field of standards.

The Council consists of 57 members, 6 from the federal Public Service of Canada, 10 appointed from the provincial government and 41 members representing a national cross-section of private interests. Only three women were on the Council at the outset.

Johanna Michalenko was nominated to this office by the Canadian Federation of University Women mostly on the basis of her many years of voluntary work on textile standards for the Consumers Association of Canada. She declined a further three year reappointment to the Council. While very much aware of the need and importance of the appointment of greater numbers of women, whenever they qualify, to all areas of Canadian life, she however stepped down since Standards works was never her prime interest or part of her professional life work.

Mrs. Michalenko was, prior to her marriage, lecturer in Home Economics at the University of Alberta primarily in the field of Textiles. (1936-40) During the summers she did Extension work for the university and for the national Department of Agriculture. In 1940, just prior to her marriage, she was offered an administrative and teaching position as head of the Textile and

Johanna Michalenko

Clothing Division of the Calgary Institute of Technology and Art, which was to be set up in one of Alberta's old mansions, Coste House, in Mount Royal in Calgary. Because such an appointment called for three or four years of ones time, for personal reasons, she had to decline the offer. In 1942, when already living in Saskatoon and after her first child was born, she was approached by the University of Manitoba to teach Applied Art in Home Economics, an offer she again declined.

Johanna Michalenko did her graduate studies at the University of Washington, in Seattle, majoring in Historical Textiles and Clothing as related to museum work and chose Ukrainian Peasant Art and Costume as her theme. (Her minor study was in Education.)

Having almost no access or opportunity in Saskatoon for involvement in her beloved Ukrainian handicrafts or museum work beyond the local level, she launched herself in the late 1940's and all of the 1950's into arranging Ukrainian embroideries for special people and for special occasions as her "Talent Money". In this way she was responsible for placing many beautiful Ukrainian embroideries into homes of Non-Ukrainians where they would be much appreciated and seen by many. An example of this are the eight-piece and the six-piece luncheon sets arranged for Mrs. J. S. Thompson and embroidered on beautiful fine linen she herself brought for this purpose from Dunfermline, Scotland. These embroideries were to the Thompsons a souvenir, a remembrance, of the eleven years they spent in Saskatchewan when Dr. Thompson was president of the university.

To carry on this project of Ukrainian embroideries Johanna Michalenko had contact and outlets in Eastern Canada and the Maritimes, mostly through her university acquaintances. She bought many linens from the Saskatchewan Handicraft Guild when it ceased operations and was able to buy hand-spun and hand-woven linens from private sources. By employing capable embroiders in localities of Ituna, Canora, Moose Jaw, Hafford, Saskatoon and even in Whitehorse and by teaching other embroiderers by mail, she had herself a very rewarding enterprise for well over a decade.

Johanna Michalenko availed herself of courses in Ukrainian. She also attended several museum seminars in various parts of Canada. In 1970 she obtained a Level I Certification from the Canadian Museum Association Training Program for work covered by a joint course in Museum Registration and correspondence work on Museum Planning and Layout.

While in Europe on her husband's sabbatical year in 1969-70, she made good use of her graduate studies credits which gave her free access and some privileges in several museums in Italy and in London.

Mrs. Michalenko has held membership in the Museum Association and the Saskatchewan Museum Association from their inception. Currently she is on the Canadian Arts and Crafts Committee of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, which has headquarters in Philadelphia.

As a member of the Ukrainian Women's Association of Canada for over forty years she held offices at all levels. Among them she was local president, provincial president and handicraft chairman; national chairman of Home Economics and member of the museum committee. She was also vice-president of the Self Reliance League of Canada representing the women's Association.

Mrs. Michalenko re-organized the Sunday School in Saskatoon, prepared a course of studies and supervised the school for a number of years. In addition she initiated action for the revision and compilation of new Sunday School materials at the Consistory level.

(Continued on page 33)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

Едмонтон

Д-р Л. Фарина з дружиною	$500.00
Анастасія Шемелюк	425.00
П-во З. Федорків	100.00
Богдан Мельничук з дружиною	100.00
Никола Боднар з дружиною	50.00
Пирл Малицька	50.00
Олекса Николин з дружиною	50.00
Марія Лазарук	20.00
Фред Ганночко з дружиною	30.00
Стефан Митрунець — Мирнам, Алта.	30.00
Настя Митрунець — Мирнам, Алта.	20.00
Іван Лехкодух — Васетна, Алта.	25.00
Олекса Бартко з дружиною — Вернон, Б. К.	50.00
Павліна Кіндрачук — Вернон, Б. К.	225.00
Відділ СУК ім. Св. Ольги — Вернон, Б. К.	100.00
Відділ ім. Лесі Українки — Виндзор	500.00
Д-р М. А. Ласко — Вінніпеґ, Ман.	50.00
Василь Буряник з дружиною — Саскатун, Саск. (в пам'ять добр. О. Савчук)	25.00
Василь Бур,яник з дружиною (в пам'ять добр. П. Федак)	25.00
Василь Бур'яник з дружиною (в пам'ять М. Лазарук)	25.00
Василь Бур'яник — Саскатун	25.00
Анна Турченяк — Алтікейн, Саск.	50.00
Володимир Сохацький з дружиною — Норт Бетлфорд, Саск.	40.00
Відділ ім. Св. Ольги — Мус Джьо, Саск.	200.00
Донна Чеберяк — Мус Джьо, Саск.	25.00
Василь Рачій з дружиною — Саскатун	25.00
Никола Николайчук з дружиною — Саскатун	67.60
Марія Перкаровська — Саскатун	20.00
СУМК, Редфілд — Витков, Саск.	50.00
А. Патрилюк з дружиною — Реджайна	100.00
Марія Юзик — Реджайна	100.00

По $10.00 — Анна Калинюк — Вінніпеґ, Відділ ім. Лесі Українки у Ватсон, Відділ ім. О. Кобилянської в Мічам, Г. Сенюк з дружиною — Саскатун.

По $5.00 — Анна Ковальчук і Марія Коваль — Вінніпеґ.

По $2.00 — К. Цимбаліста і А. Монич — Канора.

За Раду Музейної Фундації

Соня Стратійчук

Дальші пожертви, які є звільнені від доходового податку (income tax exemption) просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask., Canada
S7N 0R1

Ювілейний комітет — перший ряд зправа наліво: Емма Верхомин, Ле-Ольга Ганночко, Марія Прокопів, Єлисавета Прокіпчук. Опис ювілею відділу був в ч. 1 на стор. 22.

Багатокультурність спричинюється до скріплення Канади

Канада гордиться тим фактом, що її громадяни походять з різних культурних середовищ. Ми, як канадці, можемо користуватися результатами своїх різних талантів, культур і технічного знання і тим будуємо Канаду в сильнішу й динамічну країну.

Своєю постійною політикою щодо багатокультурности ваш Канадський Уряд заохочує до партиципації в цих культурних багатствах, щоб усі канадці мали з цього користі.

ОСЬ, КІЛЬКА ПРИКЛАДІВ, ЯК БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ СТОСУЄТЬСЯ ДО ВАС:

- ☐ Допомога в організуванні і комунікації через ЗВ'ЯЗОК З ЕТНІЧНИМИ ГРУПАМИ.
- ☐ Підвищення свідомости нашої культурної версифікації через ПРОГРАМУ КАНАДСЬКОЇ ІДЕНТИЧНОСТИ.
- ☐ Дорадчий комітет дає поради в справах КАНАДСЬКИХ ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ.
- ☐ Фінансування НАВЧАЛЬНИХ ЗАСОБІВ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ НЕОФІЦІЙНИХ МОВ.
- ☐ Допомога в організуванні БАГАТОКУЛЬТУРНИХ ЦЕНТРІВ.
- ☐ Допомога іміґрантам через ПРОГРАМУ ІНТЕҐРАЦІЇ ІМІҐРАНТІВ.
- ☐ Фінансування добровольчих груп через ПРОГРАМУ ДОТАЦІЙ.
- ☐ Продукція багатомовних фільмів через НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ КІНОФІЛЬМІВ.
- ☐ Документація багатокультурної історії в НАЦІОНАЛЬНОМУ МУЗЕЇ ЛЮДИНИ.
- ☐ Розшуки й зберігання етнокультурних рекордів у ПУБЛІЧНИХ АРХІВАХ.
- ☐ Придбання книжок у неофіційних мовах у НАЦІОНАЛЬНІЙ БІБЛІОТЕЦІ.

Надсилайте свої погляди чи пишіть по ближчі інформації до:

Multiculturalism,
16th floor, 66 Slater St.
Ottawa, Ont. K1A 0M5

Hon. John Munro
Minister Responsible
for Multiculturalism

L'hon. John Munro
Ministre chargé
du multiculturalisme

Черговий Провінційний З'їзд Союзу Українок на сході Канади

38-й З'їзд Союзу Українців Самостійників Східньої Канади відбувся у днях від 8-го до 11-го жовтня 1976 р. в Авдиторії Православної Громади св. Івана Хрестителя в м. Ошава, Онтаріо.

З'їзд розпочався спільною сесією, яку відкрив голова ТУС пан Ю. Торошенко, попросивши Владику Миколу перевести молитву. Далі слідували привіти від церковно-світських достойників та Екзекутив Сх. Канади: СУК, ТУС, СУМК та Інституту св. Володимира.

Моттом З'їзду Союзу Українок були слова Ів. Франка:

„...Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть,
Що за долю міліонів
Мусиш дати ти одвіт"...

З'їзд проходив по окремих сесіях (жіноча, чоловіча і молодь) за докладною програмою.

Нараду сесії Союзу Українок відкрила голова Сх. Екзекутиви пані Галина Сенишин, запросивши до головного столу уступивши голову Сх. Екзекутиви, бувших голів, заступницю голови Централі, голову філії Музею та голову місцевого відділу пані О. Куць.

До президії обрано голову Сх. Екзекутиви та двох секретарок. На внесок контрольної комісії, було прийнято протокол з попереднього З'їзду. Після представлення делеґатів, яких було 22 особи, а всіх 41 слідували звіти членів управи: голови Сх. Екзекутиви, пані Галини Сенишин, голови філії Музею пані О. Гамари, референтки мол. СУМК, який був похвальний і турбуючий. Зав'язалася дискусія над справою молоді, що й було головною точкою цілого З'їзду. Далі звітувала голова контр. комісії, а також голова „Комітету Буков. взорів" та їх касирка пані В. Костенюк, зазначивши про перевидання альбомів у кількості 1717 примірників, а також пояснила про піднесення цін.

Після дискусійних нарад жіночої сесії, були прийняті такі резолюції:

1. Учасники 28 Провінційного З'їзду Союзу Укра.нок вітають Центральну Управу і все Членство з нагоди 50-ти літнього Ювілею нашої організації. Закликаємо, щоб членки далі трималися на своїх постах, вдосконалюючи та поширюючи розроблені ділянки праці.

2. Учасники 38-го Пров. З'їзду Союзу в Ошаві, заявляють свою солідарність з іншими організаціями, апелювати до уряду Канади та інших держав вільного світу — стати в обороні проти жорстоких репресій та переслідувань наших українських Церков і культурних діячів в Україні.

3. Застановляючись над великою потребою належної опіки над нашою молоддю, організованою в рядах СУМК, старшого і молодшого — З'їзд закликає членство Союзу Українок та ТУС посилити і підкріпити працю з молоддю своєю допомогою, даючи належний провід у всіх ділянках культурного та національного розвитку.

4. З'їзд закликає звернути належну увагу на організаційну та культурно-освітню працю по відділах ТУС, СУК і СУМК, щоб піднести українознавчий рівень нашого членства. Для того потрібно творити виховні семінарі для дорослих і відповідні курси для молоді, починаючи від дошкільного віку. Це уможливить їм дальше плекати і зберігати духовно-релігійні та культурні цінности українського народу, а найголовніше — це вивчати і вживати українську мову.

5. Учасники З'їзду вислухали звіт голови Сх. філії Музею в Торонті, пані О. Гамари, де вона підкреслила велику і корисну працю Музею постановляють, що для дальшого успішного розвитку Музею нам потрібно спільними силами допомагати матеріяльно і морально, а також закликати ширші круги українського суспільства: вступати в членство музею для збереження народнього мистецтва музейних вартостей.

На З'їзді найголовнішою і найболючішою проблемою, крім звичайних, була справа молоді і Рідної мови, яка турбує нас усіх.

Доповідачем у цій справі був інспектор Р. Шкіл та член Шкільної Ради при Консисторії Укр. Греко-Православної Церкви, пан І. Боднарчук, який виголосив доповідь на тему: „Стан українського шкільництва по Канаді", подавши статистичні дані зібрані з 6-ти головних провінцій, а саме: Онтаріо, Манітоби, Альберти, Квебеку, Саскачевану і Бр. Колумбії, де разом всіх шкіл є — 114; кількість кляс — 612; кількість учителів — 568; навчається учнів — 7,228, а в державних школах навчається 20,000 Такі дані показують, що в Рідних школах навчається лише ⅓ нашої молоді.

В останньому часі завважується брак живої мови, рівень знань нижчий, існує проблема навчати дітей української мови. Пан І. Боднарчук закликає все українське громадянство шукати виходу і рятунку з такого становища.

Крім того пані Г. Мельник виголосила доповідь на тему: „Наші завдання на майбутнє", де звертає увагу на виховання і плекання молоді ще з малого віку.

Справу Фундації СУС та мету її представив пан Нестор Костенюк, пропонуючи створити мільйонову фундацію для утримання і збереження нашої культурної праці.

Спільна сесія закінчилася висвітленням діяпозитивів з життя організаційного та літніх шкіл молоді.

В неділю на бенкеті, після святочного обіду, головним промовцем був д-р Роман Олійник Рахманний, який виголосив доповідь надзвичайного змісту, з признанням пророблені праці протягом 50-ти ліття, переповнена оптимізмом, зворушлива, добрана ідейно до належного часу та особливо цінна закликом на краще майбутнє усієї Нації.

Надія Грицина, кор. секретарка

Складаємо нев'янучий вінок в пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів, бл. п. Григорія Михалишина, який відійшов від нас 11 грудня 1970 і Марії Михалишин, яка відійшла від нас 26 січня 1974, в їх світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Наталя й зять Володимир Базюк,
Едмонтон, Альберта

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок Канади в Альберті

Провінційний з'їзд Союзу в Альберті відбувся 16 жовтня 1976 року, в залі Катедри Св. Івана в Едмонтоні. О годині 9:45 ранку, пані Ольга Мельничук, голова Провінційної Екзекутиви офіційно відкрила сесію. Митр. прот. Олександер Хом'як провів молитву. Вітаючи присутніх в імені Владики Архиєпископа Бориса й Катедральної громади Св. Івана, о. Хом'як дав признання членкам Союзу за важливий уклад праці у всіх ділянках наших освітньо-культурних установ та нашої Церкви. Від підкреслив, що треба конечно звернути більше уваги на навчання мови в домах та рідних школах, як першого й головного чинника у збереженні нашої культури та побажав успіху в нарадах. Двохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять членок, які відійшли у вічність.

Після сформування президії з'їзду та вибору комісій номінаційної і резолюційної слідували привіти: голова О. Мельничук щиро привітала делеґаток і гостей, закликала до активної участі та побажала успіху в нарадах з'їзду. Пані Марія Сулима, від Центральної управи, привітала учасниць сесії в імені пані А. Шемелюк, голови, яка відвідувала відділи С.У.К. у Саскачевані та побажала успішних нарад. З приводу 50-ліття С.У.К. пані Сулима звернула увагу присутніх на важливіші події у досягненні Союзу під час півстоліття праці його членства. Пані В. Бойко, голова передала щирий „золотий" привіт від членства відділу при Катедрі Св. Івана з нагоди величаво відсвяткованого 50-літнього ювілею в жовтні цього року та побажала учасницям успішних нарад.

Звіти річної праці членок управи були надруковані й подані кожній учасниці сесії під час реєстрації. Слідуючі прочитали свої звіти: пані Ольга Мельничук, голова, подала обширний звіт діяльности в наших колах у місті та на околицях. Касирка, пані Й. Михайлишин, прочитала фінансовий звіт.

Голова філії Музею, пані А. Сенів, повідомила, що є виставка українських історичних картин артиста Бензела зі Сіатл, ЗСА у Музею при авдиторії Св. Івана. Опісля прочитала детальний звіт річної праці, з якої найновіші ділянки були: мандрівна виставка музейних експонатів, з якою відвідали декілька міських шкіл, та участь в заснуванні першого курсу українського тканння в Бенф Школі Красного Мистецтва. У співпраці з Музеєм С.У.К. в Саскатуні, Дарія Янда-Мекмолен, членка управи філії Музею, значно причинилася до організування цього проєкту, пожертвувала $2,000.00 на цю ціль й разом із панею Ілюк із Ту Гилс, Альберта, провели в Едмонтоні конечні початкові лекції тканння. Інструкторками успішного курсу в Бенф, були Петруся Пелех-Олсон із Вікторії, Б. К. і Розина Драган із Саскатуну. Літом пані Сенів із донею відвідали музеї в головних містах України. Також набули в Галичині й Буковині декілька цінних речей ноші до музею.

Касирка, пані Віра Понич, подала фінансовий звіт філії Музею.

Пані Ф. Пелех, освітньо-культурна референтка, подала слідуюче зі свого обширного звіту річної праці. З нагоди „Міжнароднього Року Жінки 1975", місто Едмонтон ушанувало грамотами у березні 1976 року слідуючих членок Союзу Українок Канади за їх уклад у різних категоріях суспільної праці: Емму Верхомин і Ольгу Семчук — мистецтво; Катерину Чернявську — освіту; Стефанію Пауш і Фіону Пелех — етнічні групи; Катерину Міськів і Марію Лобай — леґальні, політичні і людські права; Марію Лазарук — добродійну і громадську; Анну Звоздецьку — провінційні округи: панну Маріянну Василиньчук — спорт і розвагу; Любу Ґрегорі — здоров'я і добробут у Льокальній і Національній Жіночій Раді.

Наталка Фарина — голова Пров. Екзекутиви в Альберті

Пані Ольга Мельничук представила делеґаток відділів як слідує: при Катедрі Св. Івана, Едмонтон — В. Бойко, В. Леськів, М. Ґрекул, Р. Фарина, М. Солован, С. Василишин, Г. Ґрекул, Р. Ґовда, І. Дженис, Г. Федорків і Т. Лазарович. При парафії Св. Андрея, Едмонтон — О. Гоголь, О. Юзвишин і О. Яриш; ім. Княгині Ольги, Едмонтон — Е. Король; ім. Лесі Українки, Едмонтон — К. Рожак; ім. Св. Анни, Лойдмінстер — М. Іванець; ім. Княгині Ольги, Евансбурґ — М. Свистун; ім. Ольги Кобилянської, Смокі Лейк — М. Клим; ім. Лесі Українки, Ту Гилс — П. Мулька і Р. Бачинська; ім. Лесі Українки, Радвий — А. Боєчко; ім. Св. Ольги, Веґревіль — О. Мельничук; ім. О. Пчілки, Белис — Є. Гайдук.

Пожертви на орг. фонд: по $30.00 — відділ ім. Лесі Українки при громаді Св. Іллі, Едмонтон; по $25.00 — С. Фербей, М. Прокопів, Едмонтон; по $20.00 — М. Стратійчук, Едмонтон, М. Іванець, Лойдмінстер; по $15.00 — відділ ім. Св. Ольги, при парафії Св. Михаїла і відділ при парафії Св. Андрея, Едмонтон; відділ Лесі Українки, Ту Гилс; по $10.00 — відділ О. Кобилянської, Смокі Лейк; відділ ім. Св. Ольги, Веґревіль; М. Ткачук, Саскатун; П. Саламандик, Л. Івасюк, Г. Слюсарчук, добр. Н. Крищук, І. Дженис, А. Ґреґорі, Г. Янішевська, М. Вавринюк, Н. Фарина, К. Міськів, Т. Лазарович, Г. Ґрекул, Є. Вольчанська, Р. Ґовда, всі з Едмонтону; по $5.00 — А. Боєчко, Радвей; М. Паламарик, Смокі Лейк; Р. Бачинська і П. Мулька, Ту Гилс; М. Гуцкал, О. Райчиба, Н. Мисак,

С. Пауш, М. Косташ, О. Ганночко, М. Самоїл, О. Мельничук, В. Бойко, С. Василишин, П. Сліпчук, К. Кругляк, А. Цибак, А. Ґорецька, П. Канасевич, В. Лесків, М. Сулима, А. Сенів, Т. Ткачик, Г. Федорків, М. Лазарук, А(П) Данелович, добр. М. Василів, П. Довганюк, М. Солован, Д. Татарчук, всі з Едмонтону; по $3.00 — Н. Мельничук і М. Ґрекул, Едмонтон; по $2.00 — Н. Боднар, Й. Михайлишин і А. Томнюк, Едмонтон.

Склад нової управи на 1976 - 7:

Голова — Наталка Фарина
Уступивша голова — Ольга Мельничук
1-ша заст. голови — Наталя Базюк
2-га заст. голови — Славка Фербей
Рекордова секретарка — марія Вавринюк
Кореспондентська секретарка — Марія Самоїл
Касирка — Анна Томнюк
Голова філії Музею — Анастасія Сенів

Голови едмонтонських відділів: при Катедрі Св. Івана — Василина Бойко, при церкві Св. Анни — Олександра Гоголь, ім. Л. Українки — Надія Гиманик, ім. Княгині Ольги — Софія Павлюк.

Референтки: Молодших відділів С.У.М.К. — Марія Прокопів, Освітньо-культурна — Фіона Пелех, Шкільництва — Анна Звоздецька, Садочків — Ольга Семчук, журнала „Промінь" — добр. Марія Лакуста, Видавничого Фонду — Марія Стратійчук, Багатокультурности — Ольга Ганночко, Зовнішніх зв'язків — Люба Ґреґорі, Міжнародніх справ — Надія Гиманик, Архівів — Марія Самоїл. **Контрольна комісія:** Фіона Тарновець, Фрозина Романьчук і Йосифа Саламандик. **Окружні Представниці:** — Смокі Лейк — М. Паламарик, Торгилд — О. Татарин, Ту Гилс — П. Мулька, Вегревіль — О. Мельничук, Ендру — Р. Гуцуляк, Мирнам — М. Дубельт, Келгарі — М. Чернецька, Лойдмінстер — М. Іванець, Вайлдвуд і Сіба Біч — Д. Костюк, Евансбюрґ — М. Свистун, Калмар — Л. Стурко, Васетна — Й. Лехходух, Радвей — М. Чорна.

Повінційна Екзекутива зарядила спільний обід, який приготували членки відділу Княгині Ольги й подали в авдиторії при Катедрі Св. Івана.

Під час обідньої сесії промовляла пані Марія Ткачук, голова Музею С.У.К. в Саскатуні, яку представила Анастасія Сенів. Пані Ткачук з'ясувала ролю і цілі Музею в переведенні різної програми в ділянці мистецько-культурній, як організування лекцій, курсів та семінарів та поміч у вишколенні молоді як нового персоналу для музейної праці. Пані Ткачук розповіла про грошовий стан у закупі великого нового будинку для Музею і пляни у приготуванні цього приміщення до вжитку ще перед Ювілейним З'їздом у Саскатуні в 1977 році. Вона сказала, що конечна є щедра матеріяльна поміч нашого суспільства, щоби щасливо завершити цей проєкт.

Під час пополудневої сесії відбулася дуже цікава панельна дискусія, яку заплянували члени СУМК-у, на тему: „В якому напрямку має розвиватися українська культура в Канаді у майбутності?" Членки Союзу брали численну участь в цій сесії як також і в бенкеті та забаві СУМК.

В неділю відбулася Архиєрейська Служба Божа в Катедрі Св. Івана. Після спільного обіду, в авдиторії Св. Івана, слідувала пополуднева загальна сесія, головною точкою якої була промова проф. д-ра Петра Кондри з Вінніпеґу, на тему: „Ідеологія С.У.С. в світлі сучасности".

Потім була коротка але доцільна та важлива доповідь пані Іванни Дженис, довголітньої активної членки Союзу Українок Канади. З початку шкільного року вона була назначена українською консультанткою до двомовних (українсько-англійських) шкіл при едмонтонській публічній шкільній системі. Пані Дженис з'ясувала стан й провадження цих двомовних кляс, від садочків включно вже з третіми клясами в цім році.

Під час цієї сесії були прочитані й прийняті з'їздом слідуючі резолюції:

1. Цей з'їзд вітає всі заходи Союзу Українок Канади відносно Музею Українського Мистецтва і Культури, дає велике признання жіноцтву за всю підготовчу працю для будови Музейного будинку в Саскатуні.

2. З'їзд закликає всіх членів та прихильників самостійницького руху (С.У.С.) і Української Православної Церкви в Канаді морально і матеріяльно підтримувати всі заходи Союзу Українок Канади відносно плянів будови нового приміщення головного музею.

3. Цей з'їзд закликає все членство посилити акцію проголошеної кампанії за пожертвами на Музейну Фундацію, щоб, до часу Ювілейного З'їзду СУС і Союзу Українок Канади, Музей був скінчений, упорядкований й відкритий.

4. З'їзд вітає мистецьку Школу в Бенф, Альберта й заснування нею курсу Українського Народнього декоративного мистецтва при співпраці Головного Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні і філії Музею в Едмонтоні, та дає признання Дарії Янді-Мекмолин, як ініціяторки, меценатки і членки проводу цього зразкового курсу.

Марія Вавринюк, секретарка з'їзду

Прівінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Алберту,

з нагоди 50-літнього ювілею заснування нашої організації Союзу Українок Канади,

щиро вітає

Центральну управу, всі провінційні управи, та все членство Союзу. Хай Господь Бог допоможе нам надалі провадити корисну працю для нашого українського суспільства.

За провінційну управу на Алберту

Наталка Фарина, голова
Марія Вавринюк, рекорд. секр.
Марія Самоїл, кореспонд. секр.

Ви належите до Канади

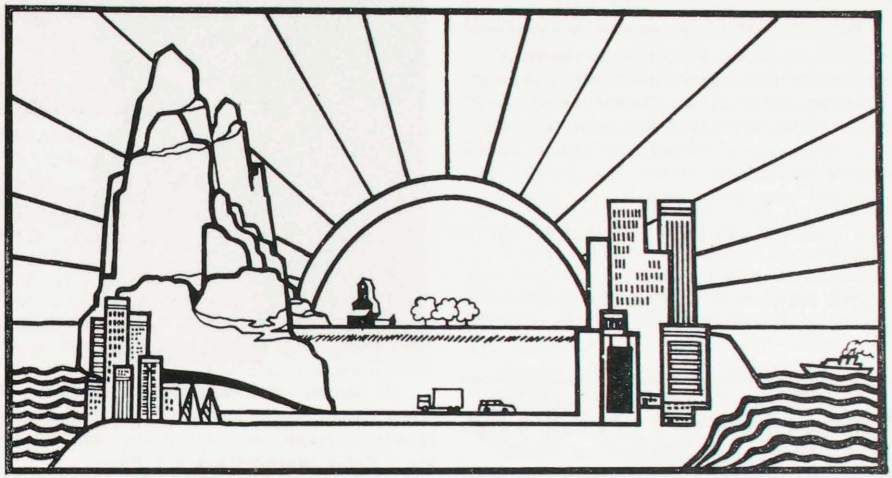

...і Канада належить до вас

Канада — це ваша країна. Кожна провінція, кожне місто, кожне село. Атлантичні провінції на сході, наш чарівний район національної столиці, височезні Скелясті гори й усе поза ними на заході.

Країна неперевершеної природної краси; софістикації і прямої сердечности; з засягом вакаційних переживань, яких не можливо знайти в ніякій іншій країні.

Цього року запізнайтеся з іншою частиною вашої Канади.

КАНАДА дає так багато

Canada
So much to go for.

Canadian Government Office of Tourism
Office de tourisme du Canada

Відбулись два Окружні З'їзди

Заходами Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу відбулось два окружні з'їзди: В Овкбурн з'їзд відбувся 26 вересня 1976 р. а в Роблині 3 жовтня 1976. На обидвох з'їздах обговорювались актуальні організаційні та громадські справи, пляни праці в терені, молодь і провід, рідна школа, народне мистецтво і Музей Союзу Українок, Колегія Св. Андрея.

Крім доповідей і дискусій відбулись на кожнім з'їзді короткі концертові точки, в яких брала участь молодь. На з'їзді в Овкборн відбулось відзначення членок за їх 25-літню працю. Відзначені були: Катерина Швалюк і Ґеня Матієшин. Відзначення членок за 25-літню працю відбулось також в Робліні.

На обидвох з'їздах проведено збірку на організаційний фонд — в Овкборн жертводавці склали $118.00, в Роблині — $182.00.

(Це короткий витяг з двох обширних репортажів, що їх передаємо до „Українського Голосу" на сторінку СУС).

На знимці зліва направо: голова відділу Павліна Бугера, голова пров. екзекутиви Марія Мандзюк вручує грамоти; членки, що одержують грамоти: Євдокія Корчак і Марія Швайковська в Робліні.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість китиці квітів на свіжу могилу дорогого вуйка Івана Даниловича, який упокоївся 29 листопада 1976 р. в м. Едмонтоні, на 81 році життя, в його світлу пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь", а всій Його родині висловлюємо найщиріші і найглибші співчуття.

Засмучені: Розалія і Юрій Стефанович, Торонто, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу бл п. Івана Даниловича, щирого громадського діяча, який упокоївся 29 листопада, 1976 на 81-ім році життя, складаємо на нев'янучий вінок в його пам'ять скромну пожертву на журнал „Промінь" в сумі $10.00.

Сумуючій дружині Анні, синові і доням, внукам і правнукам, висловлюємо наше глибоке співчуття.

Василь і Марія Гавриші, Петро і Стефанія Пауші, Едмонтон, Альберта

— — — — —

Кладу китицю білих квітів на могили наших дорогих родичів — мама Марія і тато Ілля Вережак, які відійшли від нас в інші світи, в їх світлу пам'ять складаємо $7.00 на журнал „Промінь".

Дочка Анна Сорокан і родина, Альвена, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять заслуженої громадянки, добр. Ольги Савчук, яка упокоїлась у Вінніпеґу засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Родині Покійної висловлюю співчуття.

Софія Кушнірик, Виниярд, Саск.

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Павліни Андрусів, яка упокоїлася 24 грудня 1976 р. в шпиталі у Вернон, Б. К., складаємо на нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь".

Мужеві і родині висловлюємо глибоке співчуття. Вічна їй пам'ять!

Богдан і Емілія Ханасик

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Лесі Мацелюх, яка упокоїлась 10 грудня 1976 року. Покійна Леся була активна, і заслужена громадянка і в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

За відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері:

Лелія Митрук, голова **П. Клюкевич,** референтка

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять наших дорогих родичів — дорогого батька бл. п. Михайла Стручинського, який відійшов від нас 17 серпня 1974 року, дорогої мами Сабіни Стручинської, яка відійшла 21 січня, 1975 р., в їх світлу пам'ять складаємо $12.00 на прес. фонд журнала „Промінь". Вічна вам пам'ять, тату і мамо.

Дочки і зяті — Марія і Франко Дубинські, Вінніпеґ

Галина і Павло Дубинські — Кенора, Онт.

Син і невістка — Микола й Оля Стручинські, Давнсв'ю, Онт.

Члени хору при громаді в Норт Сирей, Б. К. кладуть спільний вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки-хористки, бл. п. Лесі Мацелюх, яка відійшла на вічний спочинок 10 грудня 1976 р. залишивши нас у глибокому смутку, в її світлу пам'ять засилаємо $27.50 на журнал „Промінь". Родині Покійної висловлюєм щире співчуття.

За хористів — Надія Боярчук, реф.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Олесі Мацелюх, яка упокоїлась в грудні 1976 р. в Ню Вестминстер, Б. К., складаємо на прес. фонд „Променя" $11.00. Висловлюємо глибоке співчуття родині Данила Мацелюха. Пам'ять Олесі зберігаємо в наших серцях.

Михайло, Марія і Галя Савіцькі, Сардіс, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї незабутньої бабуні, бл. п. Анни Гавриш, яка упокоїлась 1965 року складаю нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Надя Мекдоналд, Калгари, Альберта

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. Василя Парчевського, який відійшов у вічність 27 січня 1975 року, в його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Катерина Парчевська, діти й онуки, Блейн Лейк, Саск.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Олександра Назаревича, який упокоївся 30 листопада 1976 р., чоловіка довголітньої членки Анни Назаревич, учителя середньої школи, щирого прихильника Союзу Українок Канади, в його світлу пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь". Дружині Анні, дочці й синам та всій родині висловлює глибоке співчуття.

Ярослава Яременко, голова Ольга Ковальчук, секр.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого приятеля, бл. п. Миколи Юсипчука, який упокоївся 17 грудня 1976 р. в Едмонтоні на 76 році свого життя складаємо не нев'янучий вінок $30.00 на журнал „Промінь", а родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття. Вічна йому пам'ять.

Р. Ю. Стефанович, М. В. Любка, Л. Б. Базвел, А. М. Стахів, О. І. Бавус, Торонто, Онт.

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає нев'янучий вінок на свіжі могили наших двох членок, бл. п. Марти Ляхман і бл. п. Марії Саїк, які упокоїлись в листопаді 1976 р. в їх світлу пам'ять засилаємо $20.00 на журнал „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Василина Бойко, голова Марія Грекул, секр.

— — — — —

У восьму річницю смерти дорогої дружини, мами і бабуні, бл. п. Ксені Тихонької, яка упокоїлась 17 лютого 1969 року, у світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

За родину — дочка Орися Мой, Ст. Кетеринс, Онт.

Складаємо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої тітки, бл. п. Марії Колтик, яка упокоїлась в Бозі 6 січня 1977 р. у Вінніпегу, в її пам'ять засилаємо $100.00 на журнал „Промінь".

Від родини Єремиїв: Розалія з Розбирн, Ман.; Антін, Йосифа, Наталя і Галя — з Торонта

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої приятельки й довголітньої співробітниці в Союзі Українок Канади, бл. п. Марії Колтик, яка відійшла у вічність 6 січня 1977 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Синам і всій родині покійної висловлюємо глибоке співчуття. Андрій і Ангелина Павлики — Вінніпег

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу щирої приятельки й довголітньої співробітниці в Союзі Українок Канади, бл. п. Марії Колтик, яка впокоїлась 6 січня 1977 року. В її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної висловлюємо сердечне співчуття.

Анастасія Сарчук і Галина Богонос, Вінніпег

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу, замість квітів на свіжу могилу довголітньої, щирої працівниці й почесної членки бл. п. Марії Колтик, яка відійшла у вічність 6 січня 1977 року, в її світлу пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь".

Синам та всій родині висловлює глибоке співчуття.

Ярослава Яременко, голова Ольга Ковальчук, кор. секр.

— — — — —

У незабутню пам'ять найдорожчої мами, бл. п. Антоніни Дереворіз, яка відійшла у вічність дня 30 січня 1974 року, складаю нев'янучий вінок $10.00 на „Промінь".

Моя люба Мамо, зберігаю пошану, вдячність і щиру любов до Тебе.

Дочка Марія Новіцька, Су Ст. Мері, Онт.

— — — — —

У роковини смерти нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Баюса, який упокоївся 3 січня 1970 р., в його світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Катерина Баюс, дочка Вікторія Марущак і онук Тарас Марущак, Гамільтон.

— — — — —

У світлу пам'ять моїх сестер — Гафійки Матущак з околиці Кемсек, Саск., яка упокоїлась 26 червня 1969 р. і Оксани Чепіль, з Йорктону, Саск., яка відійшла у вічність 19 січня 1970 р., складаю нев'янучий вінок — $5.00 на „Промінь".

Сестра К. Баюс і сестрінка В. Марущак

— — — — —

У четверту річницю смерти мого дорогого батька, бл. п. Аркадія Квашука, який упокоївся 31 грудня 1972 року, складаю в його незабутню пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Євгенія Лехходух, Васетна, Алта.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПРОЩАЛЬНА ЗУСТРІЧ

Дня 30 вересня 1976 р. вечером, гурток української громади Монтреалю, зібрався в залі Собору св. Софії, щоб не лиш щирим словом, але й з почуваннями жалю, випроваджувати Вш. п.п. Івана і Галину Світуха Михальчуків, на нове поселення в Оттаві.

Ініціяторкою й господинею вечора була п. Михайлина Нема, почесна голова відділу жіноцтва ім. Ганни Барвінок при Соборі. З допомогою членок, Оксани Русин і Марії Березка, улаштовано цей вечір. Гарно удекоровані столи, смачна перекуска, увічлива гостинність, знаменували взаємну пошану і хоча не радісну, але настроєво-зрівноважену хвилину.

Привітавши присутніх і пояснивши ціль прийняття п. Нєма звернулась з проханням до Всеч. о. Ігоря Куташа, поблагословити цю зустріч. Прослухавши набожно молитву, відспівано „Многоліття" на щасливу путь переселенцям. Наступною точкою програми була розповідь голови Соборної Громади п. Василя Дмитрука про жертвенну, безкорисну працю обоїх п.п. Михальчуків на церковній ниві, як одних між першими будівничими нашого величного не лиш у Монтреалі, але й у цілій Канаді, Божого Храму. Як бувша голова жіночої клітини ім. Г. Барвінок, п. Галина була теж секретаркою Ювілейного Комітету 50-річчя заснування православної церковної громади в Монтреалі, та членом ред.-колегії для оформлення й видання книги п. н. „Ювілейна книга 50-річчя громади Собору св. Софії 1925 — 1975 р." — Імена Івана й Галини Михальчуків хай будуть вписані в історію нашої церковної громади, — закінчив свою розповідь п. Дмитрук, враз із побажаннями для них.

Покликана до слова авторка допису обговорила своє приятельське знайомство з родиною Вш. п.п. Ігната і бл. п. Павлини Світухів, ще з років 1941/42, як тодішня вчителька Державної Школи домашнього господарства в Холмі. Зокрема мала вона честь, щоб разом з бл. п. Іваном Турченюком у ролі прибраних батьків, благословити в 1950 році, обоїх тоді молодят Івана і Галину на подружнє життя у уповаження не-

З прощального вечора п-ва Михальчуків у Монтреалі

присутних ще тоді рідних батьків п.п. Світухів у Канаді.

А далі, дуже милою й цікавою була поява одної з молодих членок відділу ім. Ганни Барвінок, п-і Анни Двигайло, виголошене прощання, викликало захоплююче враження. Свої побажання на нову дорогу життя пані Двигайло закінчила врученням двох практичних дарунків: течку на документи і гарний різьблений альбом на знимки.

Член заряду церковної громади п. Петро Филипчук доклав і свої позитивні завваги в діяльності обоїх панства Михальчуків, та свої для них сердечні побажання. Обоє переселенці, заторкуючи деякі моменти свого життєвого шляху в Монтреалі, висловлюючи глибокуи подяку за улаштування для них цієї гарної несподіванки, яка на завжди остане ясною квіткою вдячности в їхніх серцях, а для потреб Собору св. Софії передають свій дар в сумі 100 дол. Теж і на прес.фонд журналу „Промінь" призначено $29.75, в тому 10 дол. від п-і Галини Михальчук. Зроблено знимку присутніх. Молитвою під проводом о. Ігоря і словами подяки „всім за все", ініціяторка п-і Михайлина Нєма закрила зустріч, яка увійде як ще один причинок до діяльности церковно-громадської ниви Собору св. Софії у Монтреалі.

Щасливої дороги й Божої благодаті Вам дорогі Вш. Галино і Іване!

Марія Давидович

З ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТКУВАННЯ В ДАВФИНІ, МАН.

В неділю 24 жовтня, 1976 р. наш відділ ім. Лесі Українки належно відзначив 50-ліття Союзу Українок Канди.

Вранці після Служби Божої о. парох Є. Стефанюк відправив Панахиду за всіх членкинь Союзу, що відійшли у вічність. Також запросив всіх присутніх на спільний обід, який відбувся в Українській Православній Авдиторії.

Після обіду відбулася святочна програма, якою керувала голова відділу п. Розалія Грицай.

Вступне слово відчитала п. Марія Андрейчук, а відтак слідувала хвилина мовчанки за покійних членкинь. Дальшою точкою був виступ хору під управою диригентки Галини Лазарук-Гендерсон, що відспівав „Червона калина". Пані Катерина Самець відчитала вірш „Піонери". Знову виступив хор з піснею „Через поле широкеє" і в цій пісні була солісткою сама диригентка. Слідувала поема, слова Лесі Українки „Слово чому ти не твердая крицяˮ, відчитала п. Анна Мазур.

Святочний реферат, який приготовила п. Н. Когуська, відчитав о. прот. Є. Стефанюк. Пані Агафія Перепелюк відчитала вірш під заголовком „Союз Українок Канади". Членки старшого відділу СУМК ім. Івана Мазепи відспівали пісню „Ой чорна я си

чорна". Кінцеве слово відчитала Марія Білоус, а всі присутні членкині відділу відспівали гимн Союзу Українок.

Марія Білоус, корсеп. секр.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ У ВІННІПЕГУ

Заходами культурно-освітнього комітету відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу відсвятковано 50-літній ювілей діяльности першої української жіночої організації в Канаді, — Союзу Українок Канади. Цей ювілей відбувся в катедральній авдиторії 7 листопада 1976 р.

Святочна імпреза відбулась врочисто та величаво. Ранком відправлялась свята літургія. Після літургії слідувала панахида за упокоївших членок Союзу. Настоятель громади, о. митр. Ф. Керніцький склав належне признання членкам Союзу, що засіявши здорове зерно, успіли виплекати його на могутню організацію з відділами і членством від східнього до західнього океану. Ця зорганізована сила виконує різні ділянки праці як на громадській так і церковній ниві, без котрої наше суспільство відчуло б велику порожнечу.

Програма імпрези відбулась по полудню при чисельній участи членства і гостей. Заля була відповідно удекорована. На середній сцені звисав чудовий нарис смолоскипа, огорнений барвистими вітами. По одній стороні був український герб, а з другого — кленовий листок. На долі напис: „1926—1976", вказуючи роки існування організації. Горою сіяло позолочене „50-ліття Союзу Українок Канади".

Цей майстерський твір чарував всіх своєю красою. Його опрацювала членка відділу, пані Е. Стахурська. На переді нижче сцени був стіл з виставкою книжок виданих Союзом Українок, де присутні приступали і цікаво оглядали. Серед авдиторії за розложеними столами, удекоровані квітами, засідали гості. Більша частина учасників програми були убрані у вишиваних блюзках.

Свято відкрила голова відділу, пані Соня Бейзик. В своїм привітальнім слові, між іншим, Соня заявила, що заслуги за нами є великі, одначе стаючи на порозі другого пів століття нам треба плянувати на майбутнє, треба сміло і бадьоро йти вперед, втягуючи в свої ряди молоде покоління, для скріплення і дальшого розвитку організаційної праці.

Слідував виступ молоденького сумківського хору під диригентурою добр. Юстини Лучак — „Отче Наш", і „Славний Наш Господь".

Ювілейні привіти склали: заступник настоятеля Катедри Пресв. Тройці, о. М. Заліщук, голова Сумківського відділу ім. І. Мазепи, Іларіон Карпяк і голова відділу ТУС пан Андрій Павлик.

Святочну доповідь відчитала голова культурно-освітнього комітету, добр. Марія Керніцька, „Дорогами нашого 50-ліття". Доповідь представляла початки українського жіночого руху і вкоротці пройдені етапи нашої праці дотепер.

Слідуючі концертові точки завершували програму свята: сольоспів пані Анни Стельмащук, при акомпаньяменті Дарусі Романик, відспівано дві пісні „Зоре моя вечірная", і „І сад зацвив", музикальний дует Дарусі Романик на піяно, і брата Богдана на флейті, виконано дві точки: „Тихо над річкою" і „Соната"; рецитацію, поему Івана Франка „Жінка", прочитала панна Теодора Гавриси-

Перший ряд — зліва на право: Теодора Гаврисишин, добр. Юстина Лучак, добр. Марія Керніцька, Наталія Когуська, Соня Бейзик, Оля Завісляк, Марія Мандзюк. Другий ряд: Анастасія Сарчук, Беті Курик, Галина Богонос, пані Школьна, Зеновія Крепякевич, пані Петров, Анна Василюк, добр. Анастасія Міненко, Ангелина Павлик.

шин; жіночий хор під управою пані Ольги Завісляк при акомп. Наді Шкварчук відспівав: „А Черемош плине" і „Гимн Союзу Українок".

Кінцеве слово виголосила уступивша голова відділу, пані Галина Богонос.

Після вислухання взірцевої програми та погостившись чайком, присутні з великою насолодою поволі розходились. Кожний і кожна відчули в своїй душі гордість свого походження. Всі почувались щасливими, що в прибраній батьківщині не загубились через асиміляцію, а успіли зберегти і розвинути свою ідентичність, як на національнім так і релігійнім полі.

Є. Білич,
прес. референтка

З ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА У ЙОРКТОНІ, САСК.

День 6 листопада 1976 року, залишиться в пам'яті всім членкам відділу ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. — того дня ми святкували 50-літній ювілей Союзу Українок Канади, а також гостили в себе голову Союзу Українок Канади пані А. Шемелюк.

Ще перед святочною програмою відбулася вечеря в Галідей Инн в честь гості-голови Союзу пані А. Шемелюк, в часі якої членки заряду місцевого відділу та програмового комітету в числі 15 осіб мали нагоду краще познайомитись з головою Союзу та довідатись про пляни централі, про успіхи й проблеми в різних відділах Канади.

О годині 7:30 вечером численно зібрались членки й гості в залі Народного Дому. Заля була гарно прибрана., відповідно до ювілейного свята, що зробило приємне враження на присутніх. Над сценою пишався золотий смолоскип з написом, стіна позаді сцени була вдекорована синіми стяжками та жовтими соняшниками, на сцені прибраний вишитим рушником портрет патронки відділу Олени Пчілки, а на вишитім обрусі головного стола ювілейний торт у формі книжки з виробленим смолоскипом по середині, а також традиційні коляч і, живі квіти та золоті свічки по боках.

Входячи в залю, при дверях учасники ювілейного вечора записували свої імена в ювілейній книзі гостей. Всі присутні засіли за окремими столиками, що також були накриті гарними обрусиками і на кожному, по середині, сіяв гарно вироблений смолоскип з написом 50-ліття С.У.К.

Культурно-освітня референтка пані Докія Гриньків керувала святочною програмою. Молитву перед відкриттям ювілею провів о. прот. С. Зузак. Пані Д. Гриньків відкривши свято вступним словом, привітала учасників, пояснила значення нашого свята та висловила радість, що нині між нами знаходиться голова Союзу пані А. Шемелюк, та окружна представниця пані М. Котелко.

До президії головного стола покликано — голову С.У.К. пані А. Шемелюк, окружну представницю пані М. Котелко, голову відділу ім. Олени Пчілки — пані А. Кучеряву, добр. Г. Зузак, пань: П. Семенюк, А. Сірий, Л. Вінтоник, А. Цимбалісту, К. Волощук, Е. Білан, О. Василишин, Р. Стратійчук та А. Денисик. З поміж президії головного стола удекоровано корсажами пань: А. Шемелюк, М. Котелко, А. Кучеряву і добр. Г. Зузак. Жіночий хор відділу під управою пані О. Ковальської величньо відспівав гим Союзу Українок.

Важливою точкою ювілейної програми була промова гості — голови Союзу пані А. Шемелюк, яку представила добр. Г. Зузак, підкресливши, що для нашого відділу, це дійсно велике свято, бо дуже рідко коли наш відділ має нагоду гостити в себе голову Союзу Українок Канади. Щоб краще познайомити гостю з присутніми, прочитала статтю з „Променя" про життя та організаційну працю пані А. Шемелюк.

На початку своєї промови пані А. Шемелюк привітала відділ й учасників ювілею, подала свої враження з відвідин відділів, між іншим підкреслила, що більшу увагу треба звертати на культурно-освітню працю, на наші діти, на українські й недільні школи і СУМК. Вона прочитала ювілейну доповідь „Дорогами нашого 50 ліття, в якій насвітлено пройдені дороги активної праці першої в Канаді української жіночої організації.

Добр. Г. Зузак в імені відділу та всіх присутніх подякувала пані А. Шемелюк за її цінну доповідь. Жіночий хор відспівав пісню „Мати синові" а відтак пані П. Семенюк з чуттям віддеклямувала „Слово, чому ти не твердая крицяˮ. Покликаний до слова о. прот. С. Зузак сказав, що нині голова Союзу Українок пані А. Шеменюк переїжджаючи околиці по провінціях перевіряє сили Союзу Українок, перевіряє, який врожай принесло зерно, вкинене між нашим українським жіноцтвом провідницями Союзу Українок за півстоліття. Дав признання за довголітню працю жіноцтву в рядах Союзу Українок Канади, підкреслюючи, що наш відділ в Йорктоні — все членство є активне, працьовите й жертвенне як також є головною підпорою нашої церкви. Хай цей день святкування 50-літнього ювілею Союзу Українок Канади й відвідини нашого відділу головою буде благословенний Богом. Побажав голові Союзу та всьому членству доброго здоров'я, успіхів родинних та організаційних і закінчив слово виголосом Многоліття голові Союзу, управі та всьому членству.

По відспіванні многоліття, кінцеве слово сказала голова відділу пані А. Кучерява, вона подякувала ювілейному комітетові за приготування святочної програми, всім, що брали участь в ній та всім присутнім за їх участь, підкреслюючи, що найбільша подяка належиться нашій дорогій гості — голові Союзу, що загостила до нас та своєю участю й цікавою доповіддю збагатила наше свято. Тому побажала їй кріпкого здоров'я та потрібних сил ту важливу об'їздку відділів щасливо докінчити. А на пам'ятку від відділу ім. О. Пчілки вручила пані Шемелюк дарунок.

Жіночий хор на кінець відспівав „Молитву". По закінченню формальної частини свята, соціяльний комітет, очолюваний пані А. Олійник угостив присутніх смачною перекускою. Налеивали чай дві почесні членки — пані В. Трофанюк і пані А. Лис.

З приходу ювілейного свята призначено $50.00 на організаційний фонд С.У.К. та $18.25 на пресовий фонд „Променя".

При дружній гутірці членки розійшлись домів з почуття вдоволення, що своєю участю причинились до успішного святкування 50-ліття будучи гордими, що належать до великої та славної організації — Союзу Українок Канади.

Галя Зузак

„ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТА"
ОШАВА, ОНТАРІО

„День Українського Студента", що відбувся 26 вересня 1976 р. при Українській Православній парафії Св. Івана Хрестителя в Ошаві, являється одною з рокових подій діяльности відділу ім. „Барвінок".

Жіноче товариство в різних аспектах цікавиться молоддю і вкладає багато старань у виховання молоді на свідомих, надійних, майбутніх громадян українського суспільства.

На таку імпрезу запрошуеться всіх православних українських студентів, починаючи від 8-ої кляси і вище, включаючи студентів середніх шкіл, коледжів і університетів.

В неділю по Св. Літургії, студенти прибули до гостинної залі, де їх зустрічали членки комітету. Обід з українськими стравами був смачним, бо хто ж не любить варенників? Їжу поблагословив о. прот. Тарас, настоятель парафії, а тост за здоров'я студентів пропонувала пані Наталя Довдс.

По святочному обіді відбулася належно уплянована програмова частина. Програму переводила пані Оля Горегляд. Вона представила гостей переднього стола, а наступно студенти представили кожний себе, сказали в котру клясу і школу вчащають і назвали один зі своїх улюблених предметів.

Слово привіту від місцевого відділу С.У.К. висловила голова „Барвінку" пані Оля Куць. Вона потвердила факт із своїх досвідів, що плинне знання української мови є обов'язковим і потрібним у житті.

Від Сестрицтва Св. Покрови промовляла предсідниця пані Юлія Підвербецька. Вона підбадьорила молодь до побирання широких наук, які є тепер доступні для нашої молоді, а головне і українська мова та література повинні займати поважне місце в навчанні.

Повчально - пастирську промову сказав о. Тарас Славченко. Він звернувся до молоді, щоби вони свою молоду, буйну енергію скеровували на корисну науку, щоби моральні і духові настанови зав'язували глибоко в серці, для свого власного добра, і збереження себе гідними українцями.

Головного доповідача, шановного пана Юрія Джуравця представила Н. Довдс. Прелегент Юрій Джуравець, автор підручників для українознавства, виголосив палку, наповнюючу живим духом, цікаву промову. В своїм ціннім слові до студентів, він підкреслив бути завжди оптимістами щодо українських справ. Тоді зникне неохота, байдужість, а натомість постане зацікавлення, заохота. Ми тоді зможемо доконати і присвоїти усі властивості об'єкитвного навчання і знання української мови та всіх високих ідеалів. В теперішній час вчитель української мови і географії в одній з торонтонських гімназій, своїм досвідом апелював до студентів на поліпшення, зміцнення характеру та оптимістичного думання і тоді все знайде свій лад і порядок. В додатку до державної мови, українська мова, є мовою нашою і наших предків, вона нам необхідна тут в Канаді і в Европі та доповнить нас стати цілою людиною в щоденному житті і на різних становищах. Слухачі прийняли знаменито промовця рясними оплесками, встаючи з своїх місць в пошану до його особи.

Членка, пані Анна Дутчак офіційно подякувала промовцеві, вручаючи скромну, але щиру пам'ятку.

Панна Люда Карпа висловила подяку від присутніх студентів бесідникові і жіноцтву за влаштування такої події.

Від парафії Св. Івана Хрестителя зложив привіт і слова поради другий заступник голови громади, пан Іван Куній. Він казав що молодість проходить необачно, і що ми здобудемо в молодості, будемо завжди мати у собі.

Молитвою закінчено імпрезу „День Українського Студента". До комітету входили пані Орися Садова, пані Оля Горегляд, пані Наталя Довдс, пані Оля Куць. Всі членки Союзу причинилися до успіху цього свята. Віримо що старання жіноцтва в різних аспектах виховної праці, принесуть очікувані плоди, якими можна буде радіти нашим наступникам.

Оля Горегляд

ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Відділ ім. Доньки України в Роблин, Ман. відзначив ювілей 50-ліття організації Союзу Українок Канади в четвер 14 жовтня 1976 року.Парох нашої громади о. прот. Є. Труфин відслужив Молебень за здоров'я членок, відтак всі присутні перейшли до церковної залі на ювілейну програму.

Заля на це свято була гарно прибрана. Стіл накритий вишиваним обрусом, на столі гарно нарисований напис 50-ліття Союзу Українок Канади, прикрашений відзнакою смолоскип, що його так гарно виконала голова відділу пані Павліна Бугера. На столі був торт з написом 50-ліття. До цього свята членки були вбрані у вишитих блюзках і чорних спідницях.

Програмою керувала членка освітньо-програмового комітету пані Анна Горбай. По відспіванню „О Україно" вона в своїм привітальнім слові згадала слова з святого письма про сіяча, про зерно, яке падало і край дороги, і на камінь і між тернину і те зерно, яке впало на добрий ґрунт дало гарний і добрий врожай. Пригадала, що тими сівачами є ми членки великої організації Союзу Українок Канади, видно що зерно засіву було здорове, і на здоровім посіянім зерні програми виростала міцніла і розгортала свою працю перша в Канаді українська жіноча організація Союз Українок Канади.

Пані Павліна Бугера прочитала вступне слово з Ювілейної програми Союзу Українок Канади. Пані Леонтина Піць прочитала вірші „На Роковини Шевченка", пані Олена Клемецька вірші „Піонер". Добр. Е. Труфин відчитала реферат з Ювілейної програми. Пані Марія Копельчук прочитала вірші „Наша твердиня — рідна мова".

Учасники свята відспівали пісню „Ой у лузі червона калина". Парох о. Труфин в своїм слові підкреслив що з нагоди 50-ліття організації членки Союзу Українок Канади заслуговують собі на велике признання і що де лише добре зорганізоване товариство там сильна громада. Побажав всім членкам на далі працювати для добра нашої рідної Церкви і українського народу.

Пані Горбай прочитала кінцеве

слово з Ювілейної програми і заразом склала подяку нашій Центральній Управі за видання Ювілейної програми, яка допомогла нам відсвяткувати 50-ліття нашої організації. Програму закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

По програмі членки подавали учасникам ювілейний торт і чай. Ми були вдоволені, що вшанували нашу першу організацію в Канаді — Союз Українок Канади, яка дала нам членкам нагоду себе просвічувати і виховувати наших дітей в релігійнім і національнім дусі. З нагоди цього Ювілею присутні склали $39.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Анна Горбай

Комітет влаштування чаю з ліва направо: Зоря Джексон, Ірина Мушка, Зіна Волох — гість і промовець Анна Токарек, Матильда Лазарович, Віра Василенко і Марія Мех. Бракує добр. Равлюк.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

У неділю 31 жовтня відділ ім. Лесі Українки в Оттаві відзначив 50-ліття Союзу Українок Канади. Після Служби Божої настоятель о. Равлюк відслужив Молебень за здоров'я членок Союзу, а тоді усі остались на перекуску та чай.

В міжчасі відбувалась дуже добре підготовлена мистецька програма. Пані Зоря Джексон була господинею того свята, як також усі членки заряду старались і провадили усе надзвичайно гарно та на високому рівні. Голова відділу пані Лазарович привітала гостей і присутніх. Слідували привіти від голови громади пана Сеньчука, який висловив признання жінкам та сказав, що вони є завжди хребтом у намічений праці. Від ТУС вітав пан Томащук, який згадав початок організування Союзу. Відтак від СУМК зложила привіт і подяку за поміч та опіку панна Галя Гірняк. Від КУК вітав пан Криворучко. Опісля виступив невеличкий хор молоді „Луна" і диригент пан Лев Івашко. Надзвичайно миле враження робили молоденькі усміхнені обличчя, вечірні синенькі спіднички та вишивані синеньким взірцем блюзочки. Їм належиться признання за гарно відспівані три пісні: „По той бік гора...", „Ми лугами, а пшениця ярами"..., „Жито мати не полова"... Відтак учителька Рідної Школи, пані Віра Василенко, чудово деклямувала вірш Лесі Українки „Без надії таки сподіватись...". Тоді пані Ірина Мушка представила присутнім головну гостю з Гамільтону, пані Анну Токарик, бувшу голову СУК. У доповіді пані Токарик згадала початки організування Союзу, важний 10-ий Народний З'їзд 28 грудня 1926 р., про завдання і ціль Союзу, що СУС стоїть на збереженні православної віри, та є носієм української культури. Згадала, що у 1939 році Союз був прийнятий до Канадійської Національної Жіночої Ради. Виходячи на лоно широкого світогляду, все тримаються своєї мети, задержати мову, традицію, культуру, а тим і ідентичність. У Канаді начислюється 150 відділів Союзу, 19 референток працює в Національній Раді, є видавничий Фонд Наталі Кобринської, та число виданих книжок. Є славний музей в Саскатуні, якого відкриття нового будинку відбудеться під час крайового З'їзду в річницю 50-ліття Союзу. За 50 літ було 14 голів С.У.К. з яких дві відійшли у вічність. Пані Марія Мех подякувала пані Токарик за доповідь.

Визначними соловейками знаного хору під диригуванням пана Івана Токарика, є пані Мех, пані Лазарович і пані Мушка. Вони виступили як тріо і гарно відспівали пісню „Червоні маки". Заступниця голови пані Віра Василенко сказала кінцеве слово подяки усім за присутність, членкам відділу за печиво та поміч і також у кількох словах підкреслила головні три аспекти Союзу — назву, емблему і журнал „Промінь". Усі присутні вписали свої імена в книзі гостей, прикрашеній чудово виконаним малюнком „Смолоскипу" роботи пана Кодака.

Членки управи влаштували також стіл з примірниками „Променя" впродовж 15 років, як також видань Союзу Українок Канади.

Галина Михальчук

ПОДЯКА

Складаємо щиру і сердечну подяку нашим приятелям і рідним за таку милу несподіванку для нас у наше 50-ліття подружнього життя. Дякуємо тим паням, які так усміло це все приготовили, дякуємо за привіти, подарунки та картки.

Хай же милосердний Бог зберігає всіх Вас у Своїй опіці.

Василь і Марія Рокочі,
Ню Вестмінстер, Б. К.

МАЗЕПА, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу в Мазепі відбулись 3 листопада 1976 року, в Народнім Домі. Присутніх були 15 членок.

Збори відкрила голова Савеля Король молитвою „Царю Небесний" і хвилинкою мовчанки вшановано відійшовших матерей, членкинь і вояків.

Предсідницею зборів була Савеля Король.

Слідували звіти заряду. Голова в своїм слові склала щиросердечну подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року.

За рік відбулось 11 місячних зборів і одно засідання заряду. На сходинах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі та цікаві описи з „Променя" та „Українського Голосу".

Діяльність за рік: членки видали храмовий обід, обід на 50-літній Ювілей громади Мазепи, два похоронних обіди, осінню вечерю і вечерю-пущення, видавали перекуски. Влаштували роковини Шевченка, День Матері, День Подяки та улаштовували „бінго".

Відділ складає поважну суму грошей на добродійну працю. Посилає квіти хворим членкам до шпиталю і картки поздоровлення. Обмінюється дарунками на зборах в січні. Товариство щорічно сповняє свій бюджет до Централі Союзу Українок Канади. Маємо представницю до оселі „Тризуб" коло Кристал Лейк — Дорис Маковську. Представниці до "Gateway Lodge" в Канорі — Дора Андрусяк і Ольга Маковська.

Фінансовий звіт: в касі з року 1975 — $1,044.75, прибутки в році 1976 — 2,434.24, видатки в році 1976 — $2,176.68, осталось в касі — $1,302.31.

Відділ жертвує на такі цілі: церква, Народний дім, оселя „Тризуб" і на всякі добродійні канадійські організації й інше.

Заряд на 1977 рік: почесна голова — Марія Ягольницька, голова — Савеля Король, заступниця голови — Адріянна Ягольницька, рекорд. і кор. секр. — Ольга Маковська, касирка — Мілька Киба, фін. секр. — Катерина Король. Контрольорки — Дора Андрусяк і Катерина Корній.

Програмовий комітет: Іванна Завісляк, Марлін Король і Настя Ковалишин.

Господині: Ліна Король, Вікторія Король, Юлія Король і Дорис Маковська.

Членки з Мазепи бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого і доброго успіху на будуче.

Савеля Король, голова
О. Маковська, рекорд. секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ФОВМ ЛЕЙК, САСК.

Річні збори відбулися 4 листопада 1976 р. вечером у Народнім Домі. Голова, пані Франко відкрила збори і членки відспівали „Отче Наш". Слідували звіти заряду цілорічної праці.

У минулім році відбулося 11 місячних зборів, 2 засідань, а 2 засідань з церковним зарядом. Членки були досить зайняті у минулім році. Приготовили і видали вечерю на 6 весіль, видали обід після Служби Божої з нагоди 65-річного подружжя п-ва Костя і Докії Колибабів, різдвяний бенкет для учителів державних шкіл у Фовм Лейку, різдвяний бенкет для працівників лікарні, лікарів та працівників у Нирсінг Говм, бенкет для молоденьких кадетів і їх родичів, бенкет зустрічі абсольвентам державної школи у 1971 (Reunion of Graduating Class of 1971), вечерю на забаві української кляси і присутніх на вечерку, вечерю для громадян церкви та членок з родинами, поминальний обід для пані Єлисавети Литвинюк за її пок. мужа — бл. п. Дмитра, поминальний обід для пані Марії Кусої за її пок. мужа — бл. п. Дмитра Кусого, Панахиду і обід за нашу членку бл. п. Катерину Москалюк. Це була перша членка, що відійшла у вічність від коли існує жіноче товариство. Перекуска після панахиди і обід по похороні бл. п. М. Лазецького, снідання для менонітів, вечерю для членок з родинами. Великодний чай, продаж печива і писанок. Відбувся базар у червні і осіння вечеря. Приготовляємо Святу вечерю і заносимо до Нирсінг Говм на 6 січня. На Великдень заносимо посвячену паску. Цього року у червні ми мали забавні вечерки для мешканців у Нирсінг Говм.

Сього року нагороду $50.00 за найвищі оцінки в іспитах української кляси вручено студентці Лорийн Сироті з Вест Бенд, Саск.

Ми давали пожертви на медичні організації і дали поміч перекуски у часі даровання крови. Громада добудовує церкву і ми дали $10,000.

До Народного дому покупили ріжних речей на $1,019.42, а до церкви на $320.32.

Голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк відвідала наш відділ 28 жовтня. Дуже приємно було нам гостити таку дорогу гостю й її окружну дорадницю пані Марію Котелко.

Ми стали членом Музею Союзу Українок Канади — також дали фінансову жертву. Виповнили бюджет до Централі.

Заряд на 1977 рік залишився той самий: голова — Марія Франко, заступниця — Єлисавета Литвинюк, секретарка — Вероня Гаррас, касирка —Домка Колибаба.

Вероня Гаррас, секретарка

ВИНЯРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулися 17 листопада в Українськім Нар. Домі при участи десяти членок.

Впродовж року було 5 місячних і одні річні збори.

Голова відділу, Софія Пилипів, відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшанували померших членок.

Секретарка відділу, Віра Сеньків, прочитала звіти з минулорічних зборів і звіт діяльности.

Касирка Марія Попович перечитала фінансовий звіт. Відтак слідували звіти інших урядниць. Впродовж року членки приготовили два випродажі печива, один весною перед Великоднем, а другий восени. Приготовили храмовий обід. Помагали видати похоронний обід, продавали перекуску на двох акційних випродажах, з яких прихід дали до церкви.

Фінансовий звіт: з року 1975 в касі осталось — $189.27, прибутки у 1976 році — $742.10, видатки у 1976 році — $757.27.

Жертвували на музей $100.00, на

журнал „Промінь" $50.00, на місцеву церкву $400.00, нагорода студентові української мови $25.00 і дещо інше та виповнили буджет до Централі. В касі осталося $174.10.

Заряд відділу на 1977 рік остається той самий: голова — Софія Пилипів, секретарка — Анеля Сторож, касирка — Марія Попович.

С. Пилипів, голова

У РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ

Бл. п. Єва Кухта упокоїлась 6 січня 1975 року на 75-тім році свого життя. Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки у Єлов Крік, в якому Покійна була членкою складає нев'янучий вінок і засилає $20.00 на журнал „Промінь".

Єва Кухта народилась в селі Стоянів, повіт Радехів у Західній Україні у родині Теодора і Анни Сенчинів. До Канади приїхала 1922 р.

Єва Кухта була доброю, побожною і жертвенною людиною, любила свою церкву і багато працювала для неї. Багато гарного українського вишивання подарувала для церкви і довгі роки була сестрицею . Була вона активною членкою жіночого т-ва від 1927 р. Любила читати і передплачувала українські газети, а журнал „Промінь" від першого числа. В домі п-ва Кухтів було багато українських книжок. Чоловік Єви, бл. п. Юрій упокоївся 1974 року.

Бл. п. Єва Кухта залишила у смутку 3 сини і одну дочку, 10 онуків і одного правнука та двох братів і одну сестру.

Вічна пам'ять Покійним. **О. С.**

БЛ. П. ПАРАСКА БІДИК
Геффорд, Саск.

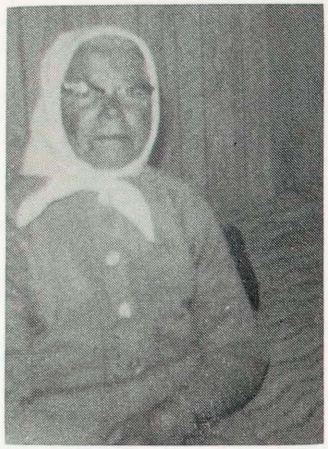

У понеділок 13 вересня 1976 р. у Норт Бетлфордському шпиталі упокоїлася в Бозі на 77-му році життя бл. п. Параска Бідик (Лазарович).

Параска з роду Данилюк народилася 29 червня 1899 року в Україні, в селі Бані Березів. Вийшла заміж 1922-го року за Михайла Лазаровича, а в році 1929 7 червня виступили на канадійську землю, де поселилась з родиною в околиці Геффорд, Саск. на фармі. В 1949 році Параска зі своїм чоловіком Михайлом Лазаровичом переїхала до міста Геффорду, де побудували собі помешкання своїми власними силами. Та не довго тішився Михайло своїм здобутком і в 1950 році помер і Параска залишається бездітною вдовою.

Покійна була релігійна, віруюча і справжня християнка та все мала надію на кращу долю. Належала до Української Православної Церкви і була членкинею відділу Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової, де помагала фізично і грошево по своїй змозі.

Перейшло пару років і щоб мати товариша в дальшому житті, виходить заміж за Івана Бідика у 1963 році. Параска почала занепадати на здоров'ю і в останніх кілька років проживала самітньою у Геффорді та була й у шпиталі під лікарською опікою.

Параска залишила в смутку свого другого мужа Івана Бідика, який перебуває у пансіонаті для старших в Меклин, Саск.

Похоронами займалось похоронне заведення Селовс і Мекдоналд у спеціяльною християнською увагою.

Панахиду в середу 15 вересня відслужив о. М. Стеценко в Українській Православній Церкві в Геффорд. Наступного дня у четвер 16 вересня був відправлений похорон зі Службою Божою. Тіло покійної Параски похоронено у головах могили її першого чоловіка Михайла Лазаровича на цвинтарі коло Пескливців. Присутні на похороні з цвинтаря прибули до церковної залі не похоронний обід, який приготовили членкині відділу Союзу, ім. О. Басарабової.

В пам'ять Параски Бідик (Лазарович) засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Висловлюємо всім за все — щиру подяку. Хай Милосердний Господь оселить душу покійної Параски там, де всі праведні спочивають.

Вічна їй пам'ять!

Т. і С. Лазарович

БЛ. П. ПАРАНЯ ТУРИН

Дня 5 листопада 1976 року в Монтреалі упокоїлась в Бозі на 75 році свого життя бл. п. Параня Турин. Походила з села Лесиченці, повіт Збараж, Зах. Україна. Молодою 23-літньою дівчиною виїхала до Франції на роботи і там 1927 року вийшла заміж за Максима Турина. З Франції чоловік Парані виїхав до Канади а 1951 року спровадив свою дружину і сина.

Прибувши до Монтреалу обидвоє з чоловіком включились у громадське життя, стали членами Собору

Св. Софії. Параня Турин була тихої вдачі, любила свій нарід, свою церкву, до якої належала і по своїй змозі працювала в організації.

Похоронні відправи служив о. Ігор Куташ при помочі дяка Олекси Кіпибіди. На похорон з'їхалось багато краянів, приятелів та знайомих. Похоронена бл. п. Параня Турин поруч могили свого чоловіка Максима, який упокоївся рік тому, на Монтроял цвинтарі.

Після похорону відбувся поминальний обід в домі пані Марії Нітух, близької приятельки покійної. Тут згадуючи ласкавим словом життєві дороги бл. п. Парані Турин, присутні склали „нев'янучий вінок" — $33.00 на журнал „Промінь".

Бл. п. Параня Турин лишила в глибокому смутку сина, невістку, двох унуків та багато краянів і близьких приятелів.

Приятелька

БЛ. П. МАРТА ЛЯХМАН
Едмонтон

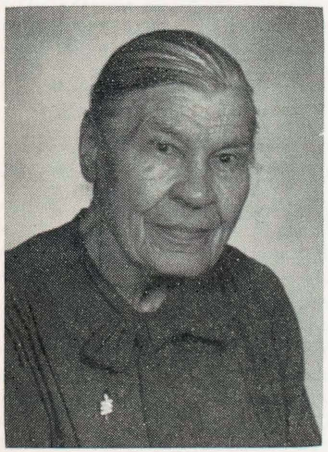

В суботу 6 листопада 1976 року померла у своїм домі Марта Ляхман. Народилася 1891 року в родині Івана і Анни Кіт в Україні, повіт Броди, село Клекотів. Одружилася в 1911 році з Лукою Ляхман.

В 1912 році Лука виїхав до Канади. Марта переживала першу світову війну. До Канади приїхала до Луки в Вегревіл, Альберта 1921 року. В 1924 році переселилися до Едмонтону, де Лука працював в СНР-а, а мешкали там де тепер є муніципальне летовище. В 1926 році вони стали членами Української Православної Церкви Св. Івана, а в 1930 р. Марта вписалася до жіночого товариства, де працювала в ріжних комітетах. В 1955 році була вшанована 25-річною відзнакою Союзу Українок Канади, а в 1961 р. Лука і Марта були вшановані почесними членами Катедри Св. Івана.

Марта дуже любила читати і в її хаті все були „Український Голос", „Вісник", „Промінь" і „Наше Життя".

Панахиду і похорон відслужили о. Хом'як і о. Лакуста в Катедрі Св. Івана. Похоронено Марту на цвинтарі Бічмавнт коло її мужа Луки, який помер в 1967 році.

Покійна залишила сина Володимира, дочку Катерину, зятя Олексу, внука Володимира, брата Дем'яна Кіт в Едмонтоні, сестру Катерину Романюк і брата Грицька Кіт в Україні в Бродах.

Спочилій Марті хай буде вічна пам'ять.

Катерина Рожак

ЧАЙ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК
СУРЕЙ, Б. Б.

Старанням відділу ім. Ольги Кобилянської у Сурей, в неділю 28 листопада 1976 р. було улаштовано чайне прийняття з відповідною програмою, на якім відзначувано заслужених членок.

Зараз по Службі Божій всі перейшли до Народного Дому, де вже були приготовлені накриті столи. Молитву перед полуденком провів о. прот. П. Блажук. Опісля слідувала коротка програма, якою керувала пані Василина Бонар. Жіночий хор проспівав гимн Союзу Українок і „Рідна пісня моя мила" під дириг. пані Залубняк. Пані Марта Лебедович прочитала реферат про нашу патранку О. Кобилянську, а добр. Блажук прочитала „Піонер".

Вручення відзнак заслуженим членкам, які працювали у т-ві 25 років і більше провели пані — Оксана Круліцька, бувша голова і Марія Стешин. Пані Марія Вакалюк, голова пров. екзекутиви Союзу Українок на Бр. Колюмбію вручила грамоту почесній членці нашого відділу пані Москалюк. На закінчення імпрези пані Антонішка, голова відділу, склала щиру подяку учасникам нашого свята. З цієї нагоди відділ склав $10.00 на „Промінь".

Н. Боярчук, рефер.

ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ У МУС ДЖО, САСК.

з нагоди 50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади

щиро вітає

БАЖАЄМО НАЙКРАЩИХ УСПІХІВ
ПАЖАЄ НАЙЩИРІШИХ УСПІХІВ
У МАЙБУТНЬОМУ.

Л. Ахтимійчук, голова
С. Александер, секр.

З нагоди Золотого Ювілею
Союзу Українок Канади

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
у Фовм Лейк, Саск.

сердечно вітає Централю, Провінційні екзекутиви, редакцію „Променя" та всіх членок по відділах.

Бажамо найкращих успіхів на многії літа!

Марія Франко, голова
Вероня Гаррас, секретарка

СТУДИНЕЦЬ З КУРКИ

М'ясо курки порізати на частини, вложити в посуду (каструлю) до варення, залити холодною водою і варити на повільнім вогні 2 години. По цім додати цілу моркву; цибулю, лавровий листок, кілька горошин перцю і продовжувати варити. Наприкінці варення бульон посолити. М'ясо курки порізати невеличкими кусочками, виложити у відповідній неглибокій посудині, прикрасити вареним і пекти на 300 ст. (Піч перед тим натвердо і порізаним у крижальця яйцем та кружальцями нарізаної моркви. Це все залити охолодженим бульоном, розведеним у ньому желятином і поставити в холоднім місці, щоб застигло.

На одну курку потрібно 2 яйця, 1 моркву, 1 цибулю, 20 грамів желятини, сіль і перець за смаком та лавровий листок.

РІЗДВЯНІ КРЕНДЛІ

Крендлі — це популярна українська назва дрібного печива, виробленого на форму прецлів. Тісто на крендлі може бути багате дріжджеве або крихке, як на тістечка. До тіста нижче поданого припису можна додати мелених мігдалів, як хто бажає.

1 горнятко масла
1 горнятко цукру
2 жовтки
1 ложечка тертої цитринової шкірки
1 ложка цитринового соку
⅛ ложечки соли
2½ горнятка пересіяної муки
2 білки, вбиті
½ горнятка дрібно січених мігдалів
¼ горнятка цукру

Утерти масло з цукром на пухку масу. Додавати по одному жовткові і за кожним добре вбивати. Домішати цитринову шкірку, сік і сіль. Замісити мукою. Тісто має бути вільне, але не рідке. Не кожна мука однакова і деяка рідне в тісті. Це треба мати на увазі. Спечені крендлі мають затримати свою форму, а не злитися разом. Захолодити тісто, щоб далося виробити і щоб не злилося в часі печення. Брати тіста малими кусочками і викатати 6 до 7 цалів валочок грубости олівця. Тоді уформити подовгастий перстень, перехрещуючи рамена кінців, і звернути кінці до середини перстеня у протилежні. боки. Кому це неясне, хай приглянеться формі прецлів, які скрізь у крамницях подаються. Вироблені крендлі мачати в легко вбиті білки, а відтак у горіхи, змішані з цукром. Класти рідко на вимащену бляху. Пекти у мірно гарячій печі (375 ст.) приблизно 12 хвилин.

ПОНЧЕВИЙ ТОРТ

Потрібно на корж:

8 жовтків
1¼ горнятка цукру-мучки
1 цитрина
8 білків
1¼ горнятка борошна

На начинку:

2 горнятка меленого мигдалю
1¼ горнятка цукру-мучки
1 цитрина
рум

На склицю:

1 жовток
1 цитрина
3 ложки руму
1 ложечка масла
цукру-мучки скільки візьме

Коржі: Втерти жовтки з цукром і додати соку з цитрини. Вбити шум, виложити на жовтки, додати муки, вимішати, виложити на тортівницю і спекти на 300 ст. (Піч перед тим добре вигріти).

Перекроїти спечений кружок по половині. Розтопити трошки цукру в воді і додати соку з цитрини й руму. Скропити тим добре коржі. Наложити начинку і вирівнати.

Начинка: Мигдаль спарити, обібрати з лушпини, підсушити та змолоти на машинці. Втерти в мисці разом з цукром, додати соку з цитрини і руму до смаку.

Склиця: Втерти жовток із маслом, вливши сок із цитрини, аж буде пухке. Потім влити рум і додати стільки цукру-мучки, щоб було відповідно густе. Вимішати і помастити.

КАЛЯРЕПКА В СМЕТАНІ

Потрібно на 4 особи:

8 - 10 шт. молодої каляpепки
1 горня води
сіль, цукор
1 ложечка води
4 ложки води
4 ложки сметани
1 ложечка січеного кропу
1 ложка соку з цитрини

Каляpепку пообирати, покраяти в пасочки, додати воду, сіль, цукор і зварити. Муку розколотити в холодній воді, додати гарячий вивар із каляpепки, залити тим городину і раз заварити. Потім додати січеного кропу, сметани, соку з цитрини і вимішати. Подавати до картоплі.

ВИПРАВЛЕНІ ПОХИБКИ

В числі 12 журнала на стор. 27 в дописі з Тандер Бей — Комітет Українок Канади, в останній колонці трапились неточности: в призвищах осіб, які одержали грамоти признання за працю: відділ Союзу ім. О. Басарабової — голова — має бути **Михаліна Процик** замість Марія Проців, **Марія Хондон** — Ліга визволення, замість Марія Холодило, **Анна Магуда** — ЛУКЖ, замість Магура і **Теодора Божок,** замість Боток. За неточність перепрошуємо.

Редакція

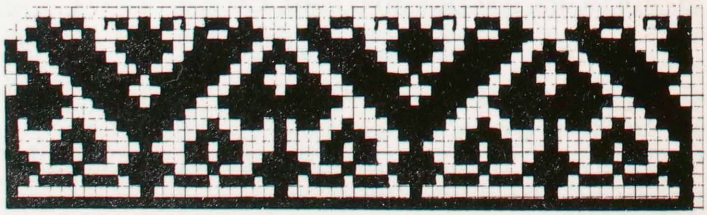

Взірець вишитий хрестиковим стібом червоною краскою з села Уйдешти, повіт Сучава на Буковині.

МУЗЕЙ СОЮЗ УКРАЇОК КАНАДИ
Східня Філія, Торонто

З нагоди Золотого Ювілею
50-ліття
Союзу Українок Канади

щиро вітаємо

Централю і всіх членів по відділах, бажаємо найкращих успіхів у майбутньому. Нашій редакції „Променя" бажаємо доброго здоров'я і багато витревалости.

Анна і Федір Скоробогачі,
Саскатун

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК ПРИ ГРОМАДІ ВСІХ СВЯТИХ У САСКАТУНІ

щиро вітає

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД І ВСЕ ЧЛЕНСТВО
Союзу Українок Канади
з нагоди його
50-літнього Ювілею.

Бажаємо світлих успіхів на наступних 50 літ.

Леся Фотій, голова **Наталя Кусій, секр.**

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ТУ ГИЛС, АЛБЕРТА

вітає

ЦЕНТРАЛЮ І ЧЛЕНОК ПО ВІДДІЛАХ

з нагоди 50-літнього Ювілею
Союзу Українок Канади.

Г. Маріянич, голова
М. Адріящук, кореспонд. секр.

SASKATOON WOMAN

(Continued from page 13)

At the beginning of the Green Grove Children's Camp at Wakaw, Mrs. Michalenko for a number of years, headed a committee responsible for the teaching and supervisory personnel, for the program of studies and activities, for recruitment and publicity.

During the building of the P. Mohyla Institute she was a member of the Board of Directors for five years and among other responsibilities headed the Planning Committee and later the Furnishing Committee.

In the past several years Johanna Michalenko devoted much time to the Status of Women of Canada. She was for three years national chairman of Status of Women with the Canadian Federation of University Women; attended a three-week United Nations Commission on Status of Women of E.C.O.S.O.C. in 1972 as one of two representatives from the International Federation of Women.

Н. К.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

За минулих три місяці референтки журнала при відділах і інші членки зібрали передплати, пожертви на пресовий фонд і Різдвяні привіти:

Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Марія Гарбус — $402.00 на передплати, привітання й пожертви.

Роблин, Ман. — Відділ „Доньки України", А. Горбай — $54.00 на передплати, жертва відділу $20.00, збірка під час окружного з'їзду С.У.К. $39.00, разом на пресовий фонд $59.00

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, з нагоди святкування 50-ліття Союзу Українок Канади, М. Андріящук — на прес. фонд $50.00
К. Паламарчук $156.00 на передплати.

Торонто. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. В. Кузьменко — святочні привіти л $84.00 на передплати. Анна Бойко $114.00 на передплати.

Вінніпеґ. — Відділ ім. Л. Українки у Вінніпегу, реф. Д. Черевик зібрала $594.00 на передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. М. Білоус доручила $72.44 на передплати, Марія Андрейчук $134.00 на передплати.

Ванкувер. — Відділ ім. Л. Українки, реф. П. Клюкевич $132.00 на передплати, — Марія Богдан — на пресовий фонд $36.00

Келовна, Б. К. — Відділ ім. С. Стечишин, реф. М. Мітран $48.00 на передплати.

Виндзор. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Е. Щипанська зібрала святочні привітання і $264.00 на передплати. Під час членської вечері зробили розігравку на речі, які подарували Е. Щипанська й п-во С. Кузики з чого призначено на журнал $91.00

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Н. Микитюк переслала $72.00 на поновлення передплат і на пресовий фонд $15.00

Стінен, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Е. Суркан переслала $54.00 на нові й поновлені передплати. Марта Маленька $30.00 на поновлені передплати.

Гамільтон. — Відділ ім. Л. Українки, У. Криворучко $120.00 на передплати.

Оттава. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Г. Михальчук — $30.00 на нові передплати й збірку

P 31-O OCT 77
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

на пресовий фонд $54.00

Стирджис, Саск. — Відділ ім. Л. Українки, С. Іванів переслала $25.00

Кемсек, Саск. — Відділ ім. С. Русової, М. Ковалишин $32.00 передплати.

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Ткачук зібрала $174.00 на відновленні передплати.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Петруся Чабан прислала $156.00 на нові й відновлені передплати.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. Б. Мисак переслала $168.00 на відновлені передплати. Із свята книжки д-ка Ольга Бойчук переслала на пресовий фонд журнала $20.00

Блейн Лейк, Саск. — Відділ ім. Х. Кононенко, М. Цьона $42.00 на передплати.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. М. Гарасимів — $132.00 на передплати й на пресовий фонд $20.00

Фовм Лейк, Саск. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Гаррас — передплати, святочний привіт і на пресовий фонд журнала $12.00

Ґлеслин, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, секр. Марія Гарасим на пресовий фонд $20.00

Васетна, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, Е. Лехкодух — $24.00 на передплати.

Суррей, Б. К. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Н. Боярчук — $72.00 на нові й відновлені передплати та прихід з чайного прийняття $10.00

Монтреал — Відділ Доньки України, реф. М. Нема переслала $74.00 на нові й поновлені передплати й на пресовий фонд з похорону бл. п. П. Турин $23.00

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, А. Перожак пожертви на нев'янучі вінки й $180.00 на передплати.

Мазепа, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, з нагоди відвідин голови Союзу пані Н. Шемелюк, Ольга Маковська переслала на пресовий фонд $13.00

Ітонія-Киндерслей, Саск. — Г. Гуменна переслала $90.00 на передплати.

Едмонтон. — Відділ ім. Л. Українки, Т. Островерха переслала $24.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: — Галя Райчиба — Едмонтон, Алта $30.00
П. Матвійчук — Брендон, Ман. 22.00
Марія Корній — Виндзор, Онт. 17.00
Михайлина Ґоян — Норт Бетлфорд, Саск. 10.00
Текля Візнюра — Торгилд, Алта. 10.00
К. Кірстюк — Норт Ванкувер, Б. К. 8.00
Олена Ягольницька — Канора, Саск. 8.00
Марія Боднарчук — Ґронлид, Саск. 7.00
Р. Лакоста — Ст. Кетеринс, Онт. 5.00
Наталія Березнюк — Вайлвуд, Алта. 5.00
Е. Щипанська — Виндзор, Онт. 5.00
Марія Ґурґула — Виндзор, Онт. 5.00
Марія Трач — Виндзор, Онт. 5.00
Катерина Маліцька — Норт Бетлфорд, Саск. 5.00
Ольга Скігар — Вінніпеґ, Ман. 5.00

П-во М. і С. Охітви — Келовна, Б. К., з нагоди 50-ліття подружжя 25.00

По $4.00: — А. Марцинюк — Парма, Огайо, Анна Капач — Едмонтон, А. Дудич — Брентфорд, Онт., П. Бігун — Реджайна, Саск., О. Дзюбенко — Ванкувер, Б. К., д-ка М. Шадурська — Гаєс, Саск., Анна Сташко — Торзбі, Алта., Марта Острижнюк — Вінніпеґ, С. Журавецька — Да Па, Ман., М. Костів — Ґримзбі, Онт., Н. Сміюха — Роблин, Ман.

По $3.00: — Ярослава Шпитковська — Ґримзбі, Онт., Г. Козак — Гамільтон, Онт., Галя Влад — Вінніпеґ, К. Кулик — Роблин, Ман., Анна Полович — Келгарі, Алта., Марія Березюк — Айтуна, Саск. Марія Скорохід, А. Пригорницька, Олена Сирота — Торонто, Онт., Р. Гавриш — Виндзор, Онт., Р. Драган — Саскатун, Саск., О. Симчич — Вернон, Б. К.

По $2.00: — С. Хомик, К. Горбачевська, М. Пришляківська, В. Турченюк — Монтреал, д-ка Л. Глуханюк, А. Шувера — Ґримзбі, Онт., М. Бурак, С. Шпитковська, М. Шпитковська — Бімзвил, Онт., Д. Максимич — Лашін, Кв., І. Дуткевич, К. Тузик — Давфин, Ман., Наталія Балл — Бирлингтон, Онт., В. Пінчук — Мисиссага, Онт., Люба Яременко — Кичинер, Онт., О. Чабан — Гамільтон, Д. Корпан — Едмонтон, А. Горбай — Роблин, Ман., А. Курчаба — Вінніпеґ, Л. Храпко — Вилловдейл, Онт., Софія Давидюк — Айтуна, Саск., П. Сахарчинська — Ст. Кетеринс ,Онт. І. Лукасевич — Брамалі, Онт., А. Сакундяк — Ватсон, Саск.

По $1.00: — Анна Прокопюк, П. Павлюк, С. Топольницька, М. Нітух — Монтреал, Кве., М. Волосевич — Торонто, Г. Кловак — Ґримзбі, Онт., Ольга Никіфорук — Ричард, Саск.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Галина Михальчук — Оттава, Онт. **4**
Ю. Стефин — Вінніпеґ, Ман. **2**
О. Маковецька — Чатам, Онт. **2**
Марія Ґаук — Едмонтон, Алта. **1**

Зголосилися безпосередньо за журналом — Ліда Іващенко — Дирбан, Ман.

Щиро дякуємо всім працівникам в користь журнала й всім щедрим жертводавцям.